

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2011

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 78ον - ΜΑΡΤΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2011

ΖΑΚΧΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΩΝ..	2
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	6
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.....	10
ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΥΣΤΑΛΛΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ.....	21
ΣΙΓΑΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.....	53

---000---

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD — N. J. — U. S. A.

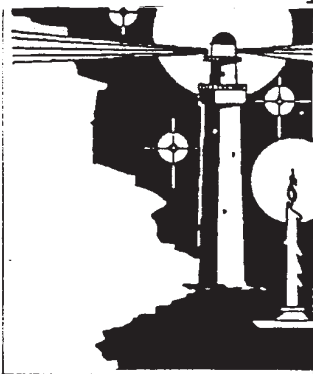
ΖΑΚΧΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΩΝ

" Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ
καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ τὰ ἄλλα..
καὶ ταῦτα πάντα θέλουσι σᾶς προστεθῆναι."

ΜΑΤΘ. 6:33, ΜΑΡΚ. 1:17-22, ΛΟΥΚ. 10:10.

ΙΗΣΟΥΣ εἶ-
πεν "Εὰν
τις θέλῃ νὰ ἔλ-
θῃ ὀπίσω μου, ἅς
ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν
καὶ ἅς σηκώσῃ
τὸν σταυρὸν αὐ-
τοῦ καὶ ἅς με ἀ-
κολουθῇ." ΜΑΤΘ.
16:24. Τὸ ἀπαρ-
νησθᾶσθαι ἑαυτὸν
ἐμπερικλείει τὴν
παράδοσιν παντὸς
πράγματος τοῦ ὁ-

ποίου τις εἶναι κάτοχος. Τοῦτο σημαίνει νὰ παρα-
δώσῃ τις τὸ ἴδιον αὐτοῦ θέλημα καὶ νὰ κυβερνᾶται
ὑπὸ τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου. Δηλοῖ τὴν παράδο-
σιν ἐπιγείων θησαυρῶν διὰ τὴν ἐναποθήκευσιν οὐ-
ρανίων τοιούτων. Σημαίνει, ὡς τὸ ἄνωθι Χρυσοῦν

ἐδάφιον λέγει, νὰ ζητῶμεν πρῶτον "τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ" καὶ τὴν "δικαιοσύνην Του" μετὰ τὴν κατανόησιν, ὅτι ὅλαί αἱ ἐπιγείοι μας ἀνάγκαι θὰ ἐφοδιασθῶσιν, ὡς ὁ Θεὸς βλέπει ποῖον τὸ κάλλιστον δι' ἡμᾶς.

Δύο ἄνθρωποι ἄγονται εἰς τὴν προσοχὴν μας εἰς τοῦτο τὸ μάθημα οἵτινες ἐξεζήτησαν νὰ καταστῶσιν ἀκόλουθοι τοῦ Διδασκάλου, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀντίδρασις ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς θυσίας ἦτο ἐντελῶς διάφορος. Ὁ νέος εἰς ΜΑΡΚΟΥ ι:17-22 ἦτο ἀρκοῦντως εἰλικρινὴς εἰς τὴν ἐκζήτησίν του τῆς παρὰ τοῦ Ἰησοῦ αἰωνίου ζωῆς καὶ περὶ τοῦ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησίν της. Οὗτος ὁ νέος κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, εἶχε τηρήσει τὰς ἐντολάς μετὰ τὸ κάλλιστον ὅπερ ἠδύνατο νὰ κάμῃ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἀρκετὸν. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτὸν, ὅτι τῶρα εἶχεν ἀνάγκην νὰ πωλήσῃ πάντα ὅσα εἶχε καὶ νὰ δώσῃ αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ λάβῃ τὸν σταυρὸν του καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, θ' ἀντημείβετο μετὰ οὐρανίους θησαυροὺς.

Οὗτος ὁ νέος ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ δὲν ἦτο πρόθυμος νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τῆς μαθητείας, ὡς ἐκ τούτου ἀπῆλθε πολὺ λυπημένος. Εἶναι ὡσαύτως ἐντελῶς δυνατὸν νὰ μὴ εἶχε νοήσῃ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς οὐρανίους θησαυροὺς. Μόλαταῦτα, δὲν ἐζήτησεν οὐρανίους θησαυροὺς οὐδὲν οὐδὲ εἶδους. Ἀπλῶς ἐζήτησε πῶς ἠδύνατο νὰ ζῇ συνεχῶς. Ἐπιπροσθέτως, πιθανὸν νὰ ἐλυπήθῃ ἀπερχόμενος διότι εὐρέθῃ ἐν ἀμνηχανίᾳ σχετικῶς μετὰ τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Κυρίου. Μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου οὐδεμία οὐρανία ἀμοιβὴ προσεφέρθη ποτὲ εἰς τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Αὕτη ἡ προσφορὰ ἦτο νέα ἄποψις τοῦ θεοῦ σχεδίου ἧτις προσεχῶς ἐπρόκειτο ν' ἀνοιχθῇ, ἦτοι, ἡ οὐρανία κλησις τοῦ παρόντος Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος. ΕΒΡ. ι:10, ΛΟΥΚΑ ιθ:1-10.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ζακχαίου εἶναι κατὰ τι δια-
φορος. Ἦτο μὲν ὡσαύτως πλούσιος, ἀλλ' ὡς τελώνης
πιθανὸν νὰ εἶχεν ἀποκτήσει τὸ πλεῖστον τοῦ πλού-
του του κατὰ τρόπον ὃν ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, ὁ Ἰσρα-
ὴλ, γενικῶς ἀπηχθάνετο καὶ οὐδόλως θὰ ἐπεδοκί-
μαζεν. Οὐχ ἦττον ὅμως ἦτο εἰλικρινὴς ἄνθρωπος,
ἄνθρωπος ὅστις προδῆλως, καίτοι εἶχεν ἐπιτυχίας
συμφώνως πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς κανόνας τούτου
τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις δὲν ἦτο ηὐχαριστημένος.
Ἐξωτερικῶς ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ ταπεινὸς κατὰ τὸ
πνεῦμα, καθ' ὅτι ἐμφανῶς συνηρσθάνθη, ὅτι κάτι τι
τὸ σπουδαῖον ἔλειπεν ἐν τῇ ζωῇ του.

Οὕτως ὁ Ζακχαῖος ἐξεζήτησε τὸν Κύριον, ἀκού-
σας ἀναμφιβόλως τὴν εὐφημίαν τῆς θαυμαστῆς δια-
κονίας τούτου τοῦ διασήμου, ἔχοντος τῶν ἄλλων
ἀνθρώπου. Διεκαίετο μὲ ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν Ἰη-
σοῦν καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ ἐκ τοῦ συνεγγυς τὰ περὶ
Αὐτοῦ. Ὁ Ζακχαῖος ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ δὲν
ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τοῦ πλήθους
ὅπερ περιεστοίχιζε τὸν Κύριον, διὰ τοῦτο ἀνέβη
ἐπὶ συκομορέαν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ καλλιτέραν θέαν
διὰ τὸν Ἰησοῦν.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ Ζακχαῖος δὲν ἀνῆλθεν
εἰς ὑψηλὴν θέσιν μὲ ἐλατήριον νὰ ἐλκύσῃ τὴν προ-
σοχὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃ Αὐτὸν. Ὁ-
μιλοῦντες συμβολικῶς, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀπολύ-
τως ἀνάγκη δι' οἷονδῆποτε, ὅτι πρέπει νὰ γείνῃ
περίβλεπτος διὰ νὰ διακριθῇ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰη-
σοῦς ἐγνώριζε διατὶ ὁ Ζακχαῖος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ δέν-
δρου καὶ ἀναβλέψας εἶδεν αὐτὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐ-
τόν, "Ζακχαῖε, κατὰβα ταχέως, διότι σήμερον πρέ-
πει νὰ μείνῃ ἐν τῷ οἴκῳ σου." Ὁ Ζακχαῖος ὑπεδέχ-
θη τὸν Κύριον μετὰ χαρᾶς.

Καθὼς ἀνεμένετο, ὁ ὄχλος γνωρίζων τὸν Ζακχαῖ-
ον, ὅτι ἦτο "ἀρχιτελώνης" ἐγόγγυζε λέγοντες, ὅτι

"εἰς ἁμαρτωλὸν εἰσῆλθε νὰ καταλύσῃ." Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ὄχλου. Ἀλλ' ὁ Ζακχαῖος θέλων νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κυρίου, σταθεὶς εἶπε πρὸς Αὐτὸν,

" Ἰδοὺ, τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδω εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐὰν ἐσυκοφάντησα τινα εἰς τι, ἀποδίδω τετραπλοῦν."

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Ζακχαῖον,

" Σήμερον ἔγεινε σωτηρία εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ εἶναι."

Οἱ τελῶναι ἦσαν Ἰσραηλῖται, ἀλλ' ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν των ὡς ἁμαρτωλοὶ, διότι ὑπέκυψαν νὰ καταστῶσι φορολῆπται, νὰ εἰσπράττωσι φόρους χάριν τῆς Ρωμαϊκῆς Κυβερνήσεως.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπωφελήθησαν τῆς θέσεώς των καὶ κατέστησαν ἄδικοι εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς των Ἰσραηλίτας, πρᾶγμα ὅπερ ἐπροκάλεσε τὴν μεγάλην ἐχθρότητα κατ' αὐτῶν. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπῆρχε τις ὅστις καὶ ἂν ἔπραξεν ἀδικίαν τινὰ, ἦτο κατὰ πάντα πρόθυμος μετανοῶν εἰς βαθμὸν ὥστε, τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων του νὰ διανεῖμῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀδικηθέντας ν' ἀποδώσῃ τετραπλάσια.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν νέον πλούσιον ἄρχοντα, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ πωλήσῃ πάντα ὅσα εἶχε καὶ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀλλ' ὁ Ζακχαῖος δὲν ἐζήτησε τοὺς ὄρους τῆς μαθητείας καὶ προσέφερε τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων του. Αναμφιβόλως ὁ Ἰησοῦς βραδύτερον θὰ ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν τὴν πλήρη δαπάνην τῆς μαθητείας.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Η ΓΥΝΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΑΣ

"Ὅστις ὅμως πίνει ἐκ τοῦ ὕδατος
τούτου, θέλει διψήσει πάλιν, ὅστις
ὅμως πίη ἐκ τοῦ ὕδατος τὸ ὅποιον ἐ-
γὼ θέλω δώσει εἰς αὐτὸν, δὲν θέλει
διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τὸ
ὅποιον θέλω δώσει εἰς αὐτὸν, θέλει γεί-
νει ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζοντος
εἰς ζωὴν αἰώνιον." ΙΩΑΝΝ. δ: 13, 14, 28-
42..

---ooo---

ΙΗΣΟΥΣ ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητὰς
Του, ὅτι δὲν ἀπεστάλη εἰμὴ εἰς τὰ
ἀπολωλότες πρόβατα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ. MAT-
ΘΑΙΟΥ ιε:24. Ὃταν ἀπέστειλε τοὺς μαθητὰς Του εἰς
τὴν διακονίαν διέταξεν αὐτοὺς νὰ μὴ μεταβῶσι
πρὸς τοὺς Ἑθνικοὺς, οὔτε νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τινα
πόλιν τῶν Σαμαρειτῶν. MATΘ. ι:5. Τοῦτο δὲν σημαί-
νει ἐντούτοις, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐτήρησε τὰς ιδί-
ας ἑαυτοῦ ὁδηγίας ἃς ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του,
ὅταν ἐμαρτύρησεν εἰς τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα. Τὰ
ἐδάφια 3 καὶ 4 ἐξηγοῦσιν ὅτι, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀνε-
χώρησεν ἐξ Ἰουδαίας, "ἔπρεπε νὰ περάσῃ διὰ τῆς
Σαμαρείας." Δὲν ὑπῆγεν εἰς τὴν Σαμάρειαν ἐπίτη-
δες ἢ ἐπὶ σκοπῷ ὥς μέρος τῆς ἐσχεδιασμένης ἀπο-
στολῆς Του, ἀλλ' εὐρεθεὶς ἐκεῖ, κατ' ἀνάγκην δὲν
ἐκράτησε τὸ Εὐαγγέλιον ἀφ' οἷονδὴποτε ὅστις δυνα-
τὸν νὰ ἐξήτει νὰ γνωρίσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου ἐκ
τελείας ἀπόψεως.

Πρὸ αἰώνων τινῶν Ἀσσύριος τις βασιλεὺς ἀπέ-
στειλε μέγαν ἀριθμὸν μὴ Ἰσραηλιτῶν ἐν ταύτῃ τῇ
χώρα τῆς Παλαιστίνης. Ἐν Παρόδῳ ὅμως τῶν ἐπακο-
λουθησάντων αἰώνων πολλοὶ Ἰσραηλῖται κατώκησαν
ὡσαύτως ἐκεῖ καὶ ἀναμφιβόλως τινες ἐξ αὐτῶν συ-
νεζεύχθησαν συζύγους Σαμαρειτῶν. Οἱ Σαμαρεῖται
κατὰ μέρος ἐδιδάχθησαν τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν,
ὡς ἐμαρτυρήθη ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς ἐκ Σαμαρεί-
ας γυναικὸς ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι εὗρε τὸν ἐ-
παγγελθέντα Μεσσίαν. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο εἰς
ὅστις ἤθελε νὰ κατακρατήσῃ τὸ ἄγγελμα τῆς παρη-
γορίας καὶ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας ἐκ τῆς γυναι-
κὸς τῆς Σαμαρείας -γνωρίζων τὶ ἦτο ἐν τῷ ἀνθρώ-
πῳ- ἀλλ' οὔτε βραδύτερον ἀπὸ τοὺς φίλους αὐτῆς
ἐν τῇ πόλει, ἀπλῶς διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἦσαν
ἐξ αἱματος Ἰσραηλῖται ὑπὸ τὴν πλήρη σημασίαν τῆς
λέξεως.

Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, τὸ δι' Αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ
δῶρον τῆς ζωῆς, ἐπρόκειτο τελικῶς νὰ καταστῇ
γνωστὸν καθόλην τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐνῷ δὲν με-
τέβη ἐκεῖ ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐργασθῇ μεταξὺ τῶν Σαμα-
ρειτῶν, γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἡ εὐκαιρία
θὰ παρείχετο βραδύτερον, οὐχ' ἥττον ἦτο ἐντελῶς
πρόθυμος νὰ μαρτυρήσῃ εἰς αὐτοὺς, ὅταν ἐξ ἀνάγ-
κης διήρχετο ἐκ ταύτης τῆς περιχώρου τῆς Σαμα-
ρείας. ΠΡΑΞ. α:8.

Τὸ πλεῖστον τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ ἐγίνε-
το διὰ παραβολῶν καὶ ἦτο ἐξόχως εἰδήμων ἐν τῇ
χρήσει ἐξεικονίσεων. Μαρτυρῶν εἰς τὴν Σαμαρείτι-
δα παρὰ τὸ φρέαρ, ἐχρησιμοποίησεν ὡς ἐκ προχεί-
ρου τὰς παρουσιασθείσας περιστάσεις τοῦ ὕδατος,
ἵνα ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῶν ζωοδοτικῶν
δυνάμεων τοῦ Εὐαγγελίου συμβολιζομένων ὑπὸ τοῦ
ὕδατος. Ἡ Σαμαρεῖτις γυνὴ ἠδύνατο νὰ δώσῃ, κατὰ
γράμμα ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ἀλλ' Ἐκεῖ-
νος ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν "ὕδωρ" τὸ ὅποιον
εἰς αὐτὴν ἤθελε νὰ "πίῃ" θὰ καθίστατο πηγὴ ἀνα-

βλύζουσα ἐν αὐτῇ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ πόσον ὠ-
ραίως τὸ ὕδωρ πράγματι ἐξεικονίζει τὰς ἀναψυκτι-
κὰς καὶ ζωοδοτικὰς ἰδιότητας τῆς ἀληθείας τοῦ
Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, ἐκ
θανάτου διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ! Ἀλλ'
εἶναι ἀπαραιτήτως ἀνάγκη νὰ "πίωμεν" ἐκ τοῦτου
τοῦ ὕδατος" δηλ. νὰ ἀποδεχθῶμεν ἀσμένως τὰ εὐερ-
γετήματά του εἰς ἑαυτοὺς μέσω ὑπακοῆς τῶν ἐμπε-
ριεχομένων ὅρων του, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως λάβω-
μεν τὰς εὐλογίας τὰς σκοπευομένας νὰ ἐπιδαψιλευ-
θῶσιν ἐφ' ἡμῶν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπεξήγησεν, ὅτι τὸ ὕδωρ ὅπερ Ἐκεῖ-
νος χορηγεῖ, ὅταν πρεπόντως ἀφομοιωθῇ, θὰ ἐγίνε-
το εἰς τὸν πιστεύοντα ὡς πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζον-
τος εἰς ζωὴν αἰώνιον. Πρεπόντως ἐκτιμώμενον καὶ
ἀφομοιούμενον, θ' ἀποβῇ εἰς ἡμᾶς πηγὴ ἀναβλύζουσα
τὸ ἄγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀναψυκτήριον χάριν
τῶν ἀλλων. Ὁ Ἥσας ὁμιλεῖ περὶ ἐκείνων οἵτινες
ἀντλοῦσιν ἀπὸ τὰς "πηγὰς τῆς σωτηρίας." ἨΣ.ιβ:3.

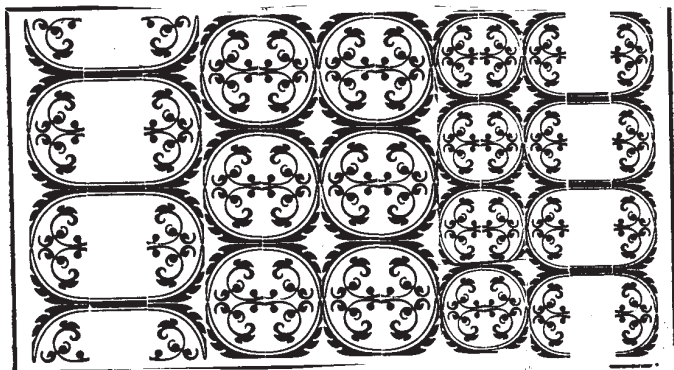
Ἐκαστος ἀφωσιωμένος ὁπαδὸς τοῦ Κυρίου, ἔτι
ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, πρέπει νὰ εἶναι ὡς πηγὴ σωτη-
ρίας, ἐν τῇ ἐννοίᾳ νὰ καταστῇ διαγγελεὺς τοῦ Εὐ-
αγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἐν τῇ βασιλείᾳ ὅταν ἐξυψω-
θῇ νὰ συμβασιλεύσῃ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, θὰ καταστῇ
τῶντι "πηγὴ" σωτηρίας ὑπὸ τὴν πληρεστέραν ἐννοι-
αν, καθότι ὡς σύντροφος τοῦ Ἰησοῦ θὰ διανέμῃ εὐ-
λογίας υἱείας, εὐτυχίας καὶ ζωῆς αἰωνίου εἰς
πάντας τοὺς δεχομένους αὐτὰς ἐπὶ βάσεως πίστεως
καὶ ὑπακοῆς. ΙΩΑΝΝ.ιβ:12, ΓΑΛ.γ:8,16,27-29.

Ἡ Σαμαρεῖτις πεισθεῖσα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ
ἐπαγγελθεὶς Μεσσίας, ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς φίλους
τῆς ἐν τῇ πόλει καὶ ἀνήγγειλε τὰς χαροποιὰς εἰ-
δήσεις εἰς αὐτοὺς. Ἐπίστευσαν εἰς τὴν ὁμολογίαν
τῆς καὶ ᾗθελον νὰ μάθωσι περισσότερα περὶ τοῦ
Ἰησοῦ, ὥστε μετέπεισαν Αὐτὸν νὰ παραμείνῃ μετ'

αὐτῶν, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἔκαμε διατρίψας ἐκεῖ δύο
 ἡμέρας. Ἐνταῦθα πάλιν βλέπομεν τὸν Ἰησοῦν ὑποχω-
 ρῶν εἰς τὰς ἀνάγκας ἐκείνων οἵτινες καταφανῶς
 δὲν ἦσαν ικανοποιημένοι ἐν ταῖς καρδίαις των μὲ
 τὰς πτωχὰς ἀντιλήψεις αὐτῶν εἰχον περὶ Θεοῦ καὶ μὲ
 τὰς μετ' Αὐτοῦ σχέσεις των.

Ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησε περὶ τῆς ἀληθείας εἰς
 αὐτοὺς κατὰ τὰς δύο ἡμέρας καὶ ἠγαλλιάσθησαν νὰ
 ἀναγνώρισωσιν, ὅτι ἐνῶ ἐπίστευσαν εἰς ὃ,τι ἡ γυ-
 νὴ διεβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅταν συνηντήθη παρὰ τὸ
 φρέαρ μὲ τὸν Κύριον, ἤδη "πολὺ περισσότεροι" ἐ-
 πίστευσαν εἰς τὸ ἄγγελμα ὡς ἤκουσαν τοῦτο ἀπ' εὐ-
 θείας ἐκ τῶν ἰδίων Αὐτοῦ χειλέων. ΙΩΑΝΝ. δ:41. Οὐ-
 χὶ πάντοτε, εἰς ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους μαρ-
 τυροῦμεν, ἀποδέχονται ἀμέσως τὸ ἄγγελμα, ὡς ἔκα-
 μον οὗτοι εἰς Σαμάρειαν, οὔτε πάντοτε τοιοῦτον
 συνέβαινεν εἰς τὴν πεῖραν τοῦ Ἰησοῦ.

---ooo---

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

" Καὶ ὁ Χριστὸς ἅπαξ ἔπαθε διὰ τὰς ἁμαρτίας, ὁ δίκαιος ὑπὲρ τῶν ἀδίκων, διὰ νὰ φέρῃ ἡμᾶς πρὸς τὸν Θεόν, θανατωθεὶς μὲν κατὰ σάρκα ζωοποιηθεὶς δὲ διὰ τοῦ πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποῖου (-δύο πειρῶν, θανάτου καὶ ἀναστάσεως) πορευθεὶς ἐκήρυξε καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ ἐν τῇ φυλακῇ." A. ΠΕΤΡ. γ:18,19.

---οοο---

ΤΟΥΤΟ τὸ ἐδάφιον ὑπῆρξε ἡ βάσις διὰ τινὰς ἰδιορρυθμοὺς ἐρμηνείας ἢ παρεξηγήσεις. Εξ αὐτοῦ τινὲς παρήγαγον ἐνδιάμεσον τινα κατάστασιν μεταξὺ θανάτου καὶ ἀναστάσεως. Ἄλλοι ἠξίωσαν τοῦτο τὸ ἐδάφιον ὡς αὐθεντίαν διὰ τὸ δόγμα τοῦ καθαρτηρίου. Ἡ δυσκολία ἐν ἐκάστη περιπτώσει φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ἀποτυχία τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἡ Γραφὴ πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ διδάσκει, ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι πραγματικῶς λεκροὶ, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζουσιν οὐδέν, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀδύνατον νὰ κηρύξωσιν εἰς νεκροὺς ἀνθρώπους. Αναμφιβόλως ἡ θεωρία, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι περισσότερον ζῶντες, ὅταν ἀποθάνωσι, παρὰ ὅταν ζῶσιν, εἶναι ὑπεύθυνος δι' ὅλας σχεδὸν τὰς ἀνοησίας αἷς ποτὲ πάντες ἡμεῖς ἐπιστεύομεν.

Πρὶν ἀφήσωμεν τὴν σκέψιν ὅτι ταῦτα "τὰ πνεύματα τὰ ἐν φυλακῇ" εἶναι ἀνθρώπινα πνεύματα αἷς

σημειώσωμεν τὸ γεγονός, ὅτι τὸ λέγειν "ἀνθρώπινα πνεύματα" εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ παραλογισμὸς, ἐπειδὴ αἱ ἀνθρώπινα ὑπάρξεις δὲν εἶναι πνεύματα καὶ πνευματικαὶ ὑπάρξεις δὲν εἶναι ἀνθρώπινα." Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα" εἶναι ἡ Γραφικὴ διακήρυξις. ΕΒΡ. α:7. Ἀληθῶς, ἐνίοτε ὁμιλοῦμεν περὶ ἀνθρώπων ὡς κατεχόντων τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ διὰ τούτου ἀπλῶς ἐννοοῦμεν, ὅτι κατέχουσι τὴν δύναμιν ἢ ἐνέργειαν τῆς ζωῆς, καὶ τὸ ἴδιον εἶναι. ἐξ ἴσου ἀληθὲς περὶ τῆς κατωτέρας τάξεως τῆς δημιουργίας, κτηνῶν, ἰχθύων, πετεινῶν κ.λ.π.

Πάλιν ὁμιλοῦμεν ἐνίοτε περὶ τῆς ἐκκλησίας ὡς περὶ πνευματικῶν ὑπάρξεων -γεννηθέντων ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Οὕτως ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου ἐν συγκρίσει μὲ τὸ νέον κρίσμα ὡς ὃν πνευματικῆς ὀντότητος. Τὸ νὰ ἐκτιμήσωμεν ταύτην τὴν ἔκθεσιν πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἡ τάξις τῆς ἐκκλησίας λαμβάνει τὴν ἀποκύψιν ἤδη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως, ἐὰν μείνουν πιστοὶ, δυνηθῶσι νὰ ἐπιτύχωσι τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως καὶ καταστῶσι πνευματικαὶ ὑπάρξεις, ὡς αἱ τῶν ἀγγέλων καὶ ἡ τοῦ Λυτρωτοῦ μας. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἔτι πνεύματα, ἐκτὸς διὰ πίστεως -δι' ἐλπίδος. Ἐν τούτοις τὰ συμφραζόμενα δεικνύουσιν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος δὲν ἀνεφάρετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν εἴμεθα ἐν φυλακῇ, ἡμεῖς ἐλάβομεν τὸ ἄγγελμα τῆς σωτηρίας μέσῳ τῶν Ἀποστόλων.

ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΑΤΙΝΑ ΗΠΙΕΙΘΗΣΑΝ ΠΟΤΕ

Τὰ πνεύματα εἰς τὰ ὅποια τὸ ἄγγελμα ἐδόθη ἀπέδειξαν ἑαυτὰ ἀπειθῆ, λέγει ὁ Ἀγ. Πέτρος. Ἔτι δὲ μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς παρακοῆς των ἔλαβε χώραν "ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε ὅταν ἡ κιβωτὸς προητοιμάζετο." Βεβαίως, σημειοῦντες ταῦτα τὰ διατρέξαντα ἐκ τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῇ Γραφῇ, οὐδεὶς δικαιολογεῖται νὰ παρεξηγήσῃ ταύτην τὴν πε-

ρικοπήν καὶ θεωρήσῃ ταύτην ἔντινι τρόπῳ ἐφαρμο-
σιμον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τῶν ἡμερῶν μας ἢ ἐν γένει
εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐντούτοις, εἶναι βοήθεια εἰς
ἡμᾶς νὰ μάθωμεν πάσας τὰς λεπτομερείας περὶ τῆς
ὑποθέσεως. Ποία ἦτο ἡ ἀπειθεία των καὶ πότε καὶ
πῶς ἐφυλακίσθησαν.

Στρέφοντες εἰς ΓΕΝ. 5:1-5, εὐρίσκομεν τὴν αἰ-
τίαν τῆς παρακοῆς ἐκείνων τῶν ἀγγέλων, εἰς τοὺς ὁ-
ποίους ἐπετράπη ποτὲ νὰ ἴδωσι τί δύνανται νὰ πρά-
ξωσι διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἢ μᾶλλον
εἰπεῖν, ἐπετράπη : εἰς αὐτοὺς ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ
πρὸς τὰ κάτω ῥοπὴ τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἀνίατος, ἐκ-
τός ἐν τῷ τρόπῳ ἐν ᾧ ὁ Θεὸς ἔχει διευθετήσῃ μέ-
σω τοῦ Μεσσίου καὶ τῆς ἐνδοξοῦ χιλιετοῦς Βασιλεί-
ας Του νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐπιθυμητὴν πανάκειαν ἐκ
τῆς ἀμαρτίας.

Οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνοι ἀντὶ νὰ καταστῶσιν ἄρωγοὶ
τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἐξέκλινον εἰς
τὴν ἀμαρτίαν καὶ πράξαντες οὕτως ἠϋξήσαν τὴν ἐ-
ξαχρίωσιν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν,
ὥς γέγραπται,

"Ἐπληθύνετο ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς
γῆς καὶ πάντες οἱ σκοποὶ τῶν διαλογισμῶν
τῆς καρδίας αὐτοῦ ἦσαν MONON KAKIA πάσας
τὰς ἡμέρας. ΓΕΝ. 5:5.

Ἡ ἰδιαίζουσα ἀμαρτία ἐκείνων τῶν ἀγγέλων
ἦτο ὅτι, ὅταν παρεσχέθῃ αὐτοῖς τὸ προνόμιον
τῆς ὑλοποιήσεως -λαμβάνοντες ἀνθρώπινα σώ-
ματα χάριν τῆς βοηθείας καὶ ὁδηγίας τῆς ἀν-
θρωπότητος- κατεχράσθησαν ταύτης τῆς δυνά-
μεως καὶ ἔλαβον εἰς ἑαυτοὺς συζύγους τὰς θυ-
γατέρας τῶν ἀνθρώπων.

Οὕτως, οὗτοι οἱ ἄγγελοι βαθμιαίως ἐπροτί-

μησαν νὰ ζῶσιν ὡς ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ φέρωσιν εἰς τὸ εἶναι ἐπιγείους οἰκογενεῖ-
ας μᾶλλον, παρὰ νὰ μένωσιν ἐν τῇ καταστάσει ἐν
τῇ ὁποίᾳ ἐδημιουργήθησαν -πνευματικαὶ ὑπάρξεις
ἀνώτεραι τῶν ἀνθρώπων. Ὁχι μόνον ἦτο τοῦτο ἐσφαλ-
μένον ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι ἔλαβον πορείαν ἐν ἐναν-
τιώσει πρὸς τὴν θεῖαν διευθέτησιν, ἀλλ' ἦτο ἐ-
πὶ πλεόν κακὴ πορεία, ἐπειδὴ ἐγένετο μὲ ἀσελγει-
αν ἢ ἱκανοποίησιν ἐπιθυμίας καὶ τοῦτο ὠδήγησεν
εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἡθικὴν μόλυνσιν ὡς ἐπίσης,
ἔσχε ὀλέθρια ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἡθικὴν τῆς ἀν-
θρωπότητος, ἐπειδὴ εὐχερῶς δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, ὅ-
τι δι' ἀγγέλους ἀνωτέρας δυνάμεως καὶ διανοητικό-
τητος, νὰ καταστῶσιν ὁδηγοὶ εἰς πράξεις ἀσελγείας,
αὐτὸ τοῦτο δηλοῖ ἐξάσκησιν μεγάλης ἐξαχρειώτικῆς
ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν ἀμαρτίαν
καὶ μίανσιν τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος.

Λέγεται ἡμῖν, ὅτι οἱ ἀπόγονοι ταύτης τῆς ἀ-
ναρμοδίου ἐνώσεως μεταξὺ ἀγγέλων καὶ τῶν θυγατέ-
ρῶν τῶν ἀνθρώπων, ἦσαν γίγαντες, ἀμφοτέρωθι, φυ-
σικῶς καὶ διανοητικῶς, ἀνώτεροι τῆς πεπτωκυίας
ἀνθρωπίνης οἰκογενείας -"ἄνδρες ὀνομαστὶ." Καὶ
αὕτη ἡ ἀφήγησις ὅτι ἦσαν "ἄνδρες περίφημοι" ἦτο
κατὰ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἡ ἀνδρική ἡλικία ἐφθάνεν
εἰς ὠριμότητα κατὰ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος, καὶ τοῦτο
συνεπάγεται ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐπενέβη οὔτε ἐχαλίνω-
σε τὴν πρόοδον τῆς ἀμαρτίας, ἴσως ἐπὶ πολλοὺς αἰ-
ῶνας. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ γένος τόσον πολὺ διεφθάρη,
ὥστε προφανῶς μόνον ὁ Νῶε καὶ ἡ οἰκογένειά του
διέφυγον τῆς ἐπαισχύντου διαφθορᾶς -πάντες οἱ
ἄλλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ὑπὸ τὰς
ἐπιρροὰς, ἀμμέσως ἢ ἐμμέσως, τούτων τῶν πεπτωκό-
των ἀγγέλων ἢ τῶν γιγάντων, γιγαντιαίων αὐτῶν υἱ-
ῶν των. Ἐντεῦθεν, εἶναι γεγραμμένον περὶ τοῦ Νῶε,
ὅτι ἦτο "τέλειος" μεταξὺ τῶν συγχρόνων του, οὐχὶ
βεβαίως τέλειος ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὴ μεμολυσμένος,
καὶ ἡ οἰκογένειά του ὡσαύτως. Ὡς ἐκ τούτου οὔτοι
μόνον διεσώθησαν ἐν τῇ κιβωτῇ, ἐνῷ ὅλον τὸ ὑπό-

λοιπον κατὰ μᾶλλον καὶ ἥττον μολυνθὲν κατεστράφη ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

" EN ALYΣΟΙΣ ΣΚΟΤΟΥΣ "

Ἦτο τότε ὅποτε ὁ Θεὸς ἐφυλάκισεν ἐκεῖνα τὰ πνεύματα, τοὺς ἀγγέλους, οἵτινες δὲν ἐτήρησαν τὸ πρῶτον αὐτῶν κατοικητήριον, καὶ καλοῦνται ὡς ἐκ τούτου πεπτωκότες ἄγγελοι, διάβολοι, δαίμονες. Δὲν εἶναι φυλακισμένοι εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένον κόσμον ὀνομαζόμενον ᾠδην, οὔτε εἶναι ἐκεῖ ἐπιδιδόμενοι προμηθεύοντες πυρὰς διὰ τὸν βασανισμὸν τῆς ἀτυχοῦς ἀνθρωπότητος. Δίδοντες προσοχὴν εἰς τὰς ὁδηγίας τῶν Αγ. Γραφῶν εὐρίσκομεν ὅτι, ὅταν ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς δὲν κατεστράφησαν οἱ ὑλοποιηθέντες οὗτοι ἄγγελοι, ἐπειδὴ, ἐνῶ τὰ σάρκινα αὐτῶν σώματα ἄτινα ἀνέλαβον δι' ὑλοποιήσεως πιθανὸν κατεστράφησαν, ἐντούτοις ἡδύναντο ν' ἀποσυνθέσωσι τὰ ὑλοποιημένα σώματά των καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν προηγούμενην αὐτῶν κατάστασιν τῆς πνευματικῆς φύσεως πάλιν.

Ἡ ἀναγραφὴ εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέρριψεν αὐτοὺς, κατεδίκασεν αὐτοὺς "εἰς δεσμὰ ὑποκάτω τοῦ σκότους διὰ τὴν κρίσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας," ΙΟΥΔ. 6, ἵνα μὴ ἐπικοινωνῶσι πλέον μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάττωνται εἰς τὸν τάρταρον, B. ΠΕΤΡ. β:4,5, ἥτοι εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἐνταῦθα ἐφυλακίσθησαν, ὅχι εἰς ἰδιαίτερον τι μέρος, ἀλλ' ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐλευθεριῶν των "εἰς ἀλύσεις σκότους." Δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτοὺς πλέον νὰ ὑλοποιῶνται καὶ οὕτω νὰ ἐπικοινωνῶσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Αὕτη ἡ ἐρμηνεία εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὰ ἀναγραφόμενα περὶ τῆς πτώσεως των εἰς τὴν ΓΕΝΕΣΙΝ 3:1-5, ΙΟΥΔ. 6, B. ΠΕΤΡ. β:4-6.

ΑΠΑΞ ΑΠΕΙΘΕΙΣ - ΕΤΙ ΑΠΕΙΘΕΙΣ

Ἡμεῖς, φυσικὰ, δὲν γνωρίζομεν ὅτι πάντες ἐ-

κεῖνοι οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι εἶναι ἔτι εἰς ἀπειθῇ κατὰστασιν καρδίας. Τοῦναντίον, ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸ ἐδάφιον τοῦ θεματός μας, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τινὲς τῶν πεπτωκόντων ἀγγέλων ἔκτοτε θὰ εἶχον μετανοήσῃ περὶ τῆς ἐσφαλμένης πορείας των καὶ δὲν θὰ εἶναι παράτολμον τοῦ λέγειν -ὅτι οἱ μετανοήσαντες, βεβαίως θὰ εἶχον τρομερὰς πείρας ὡς ἀποτέλεσμα. Νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι, νὰ εἶναι εἰς συνάφειαν καὶ σχέσιν μὲ περισσότερον κακοῦς καὶ μᾶλλον κακεντρεχεῖς τοιούτους ἀγγέλους καὶ νὰ ἔχωσι γνῶσιν ὅτι πάντα τὰ κακὰ σχέδιά των καὶ προσπάθειαι θὰ ἀπέβαινον εἰς τρομερὰς πείρας καὶ ἔκτος τοῦτου, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οἱ στασιασταὶ δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ καταδιώξωσι τοὺς μετανοήσαντας κατὰ πάντα τρόπον, ἐπειδὴ ὄντες παράνομοι δὲν θὰ ἐδίσταζον εἰς τὴν κακοπραγίαν, ἀνεξαρτήτως τῆς θείας βουλῆς.

Ἐξ ἄλλης ἀπόψεως, οἱ ἐλθόντες εἰς μετάνοιαν ἄγγελοι θὰ ἦσαν ὑπόχρεοι ν' ἀπέχωσιν εἰς τὸ ἀποδίδειν κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ὄντες ἐνήμεροι, ὅτι τοῦτο ἦτο ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἄλλας λέξεις, οἱ μετανοήσαντες μεταξὺ τῶν πεπτωκόντων πνευμάτων, ἐπηρεασθέντες ὑπὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ ἢ ἄλλως πως, θὰ ὑφίσταντο εἶδος τι καθαριστικῆς πείρας καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις γεννᾷ συμπάθειαν. Ὄταν ἐφυλακίσθησαν καὶ ἀπεκόπησαν τῆς δυνάμεως τῆς υἰλοποιήσεως, δὲν γνωρίζομεν κατὰ ποίαν ἀναλογίαν τὰ πεπτωκὸτα πνεύματα ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐναντιῶνται εἰς τὸν Θεόν, καθ' ὅμοιον τρόπον ὡς ὁ Σατανᾶς, ὅστις ἐπίσης καλεῖται Βελζεβούλ ἢ ἄρχων τῶν δαιμονίων. Αἱ Γραφαὶ μᾶς λέγουσιν, ὅτι ὁ Σατανᾶς ὅστις ἡμάρτησε πρότερον τῶν ἄλλων εἶναι ἄγγελος ὑψηλοτέρας τάξεως καὶ ἡ ἀνωτερότης του κατέστησεν αὐτὸν ἄρχοντα ἐπὶ λεγεόνων πεπτωκόντων πνευμάτων.

ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ πόλεμος τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν δαιμόνων εἶναι κα-

τὰ τοῦ Θεοῦ, ἐναντίον πάντων εὐρίσκομένων ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸν Θεόν, ἐναντίον πάντων τῶν κανόνων τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐναντίον πάντων τῶν ἐνδιαμέσων καὶ ὑπηρετῶν οὓς ὁ Κύριος χρησιμοποιεῖ. Οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ ταύτης τῆς γραμμῆς εἶναι βαρυσήμαντοι, μᾶς βεβαιοῖ ὅτι ἡ "πάλη" ἡμῶν δὲν εἶναι ἐναντίον σαρκὸς καὶ αἵματος... ἀλλ' ἐναντίον εἰς τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις." ΕΦΕΣ. γ:12. Καὶ τώρα γεννᾶται ἡ ἐρώτησις: Τίς δύναται νὰ σταθῇ ἐναντίον τοιούτων ἰσχυρῶν ἀοράτων δυνάμεων; ἡ ἀπάντησις εἶναι, οὐδεὶς. Ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ Λυτρωτοῦ, ἡ ἐκκλησία Του θὰ ἡττᾶτο καὶ θὰ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τοῦ κακοῦ.

Ὅμοιως, ἄνευ τῆς ἀρωγῆς τοῦ Λυτρωτοῦ καθόλην τὴν Βασιλείαν Του, χωρὶς νὰ δεθῇ ὁ Σατανᾶς, χωρὶς νὰ ἐλευθερώσῃ ὁ Κύριος τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐλπίς ἀναρρώσεως τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ παρόντα δεσμὰ τῆς ἀθλιότητος τοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου ἐκφωνοῦμεν, "Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν, τίς θέλει εἰσθαι καθ' ἡμῶν;" ΡΩΜ. η:31.

ΜΕΣΩ ΜΕΣΑΖΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

Τὸ ἀρχικὸν τῆς ἐπιθέσεως σχέδιον τοῦ Σατανᾶ, ἦτο νὰ ὑπαγάγῃ τὸ γένος μας ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν του διὰ τῆς διαστροφῆς -θέτων τὸ σκότος ὡς φῶς καὶ τὸ φῶς ὡς σκότος- π.χ. τὸν πειρασμὸν ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Μήτηρ Εὐᾶ ἔπεσεν. Ἐκεῖ ὁ Σατανᾶς ἀντεπροσώπευεν ἑαυτὸν ὡς φίλον τῆς Εὐᾶς παρέχων εἰς αὐτὴν δῆθεν ὑγιῆ συμβουλὴν. Ἀντεπροσώπευσε τὸν Θεὸν ὡς ἐμπορούμενον ἀπὸ ἰδιοτελεῖ ἑλατήρια ὅταν παρέσχε τὴν ἐντολὴν Του, ὅτι δηλ. οἱ προπάτορες μας δὲν ἔπρεπε νὰ φάγωσιν ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ὁ Σατανᾶς διετείνετο, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ὅταν εἶπεν

ὅτι ἡ ποινὴ τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος. Ὁ Σατανᾶς διεκήρυξεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ "Βεβαίως δὲν θέλετε ἀποθάνει." ΓΕΝ. γ:4.

Καὶ μήπως ἔκτοτε δὲν ἐτήρησε τὴν ἰδίαν γραμμὴν κιβδηλοποιήσεως; Καὶ μήπως δὲν ἠπάτησεν ὅλον τὸν κόσμον ἀκριβῶς ἐπὶ τούτου τοῦ ὑποκειμένου; Ὅλοι οἱ λαοὶ ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς δὲν πιστεύουσιν, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκῃ, δὲν ἀποθνήσκει; ἀλλὰ καθίσταται περισσότερο ζῶν -ἀκριβῶς ὡς ψευδῶς ὁ Σατανᾶς εἰσηγήθη ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει; Πόσον ὀλίγοι ἐπίστευσαν τὸν Θεόν; ἔτι δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ Του οἵτινες ἀληθῶς ἀγαπῶσιν Αὐτὸν καὶ οἱ ὅποιοι ἀληθῶς ἐπιθυμοῦσι νὰ πιστεύσωσι τὰς διδασκαλίας τοῦ Λόγου Του! Ὅλοι μας κατέστημεν θύματα ἀπάτης καὶ ἀγυρτείας. Ὁ θεὸς τοῦ κόσμου τούτου -ὁ Σατανᾶς- ἐτύφλωσε τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τούτου τοῦ ὑποκειμένου. Β.ΚΟΡ. δ:4. Τώρα ἀφυπνίσθημεν νὰ ἴδωμεν, ὅτι θάνατος εἶναι ἡ ποινὴ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὅτι ἡ ἀνάστασις εἶναι ἡ σωτηρία ἣν ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀφεύκτως θὰ τὸ ἐκτελέσῃ ἐν τῷ ὠρισμένῳ Του καιρῷ, καὶ τοῦτο ὅχι πολὺ μακρὰν τῶν ἡμερῶν μας.

Ὁ Σατανᾶς ἀπέκτησεν ἰσχυροὺς συμμάχους καὶ ὑπηρετάς μὲ τούτους πεπτωκότας ἀγγέλους καὶ εἶναι μέσῳ τῆς πεισμοσύνης τούτων, ὅτι τὸ ψεῦδος του, φαινομενικῶς ἐθριάμβευσε κατὰ τοῦ θείου Λόγου, "θνήσκων θέλεις ἀποθάνει." ΓΕΝ. β:17. Ταῦτα τὰ πεπτωκότα πνεύματα ἐφανερώνοντο ποικιλοτρόπως, εἰς πᾶσαν χώραν ἐπὶ αἰῶνας καὶ ἐβεβαίωνον, ὡς ἐκ τούτου, τὴν θεωρίαν ὅτι ὁ νεκρὸς εἶναι περισσότερον ζῶν παρ' ὅ,τι ἦτο ὅταν ἔζη.

Γνωρίζοντες ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐδὲν θὰ εἶχον νὰ κάμῃ μὲ αὐτοὺς ἐὰν θετικῶς ἐγνώριζον περὶ τῆς πραγματικῆς των προσωπικότητος -ὅτι δηλ. ἦσαν δαίμονες- διὰ τοῦτο ἀπέκρυψαν τὴν προσωπικότητά

των καὶ προσεποιήθησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι
δῆθεν εἶναι οἱ προσφιλεῖς των νεκροῖ φίλοι καὶ
ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ συνομιλήσωσι μετ' αὐτῶν, εἴτε
ἀμέσως εἴτε διὰ μέσου τῶν μεσαζόντων.

Ἐπὶ πλέον ἡ ἐπιθυμία τούτων τῶν ἀγγέλων εἶ-
ναι νὰ καταλάβωσι ἢ νὰ κατακυριεύσωσι τὴν ἀνθρω-
πίνην ὀντότητα. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι δεδουλευμένοι ἢ
ἀλυσοδεμένοι ἐκ τοῦ προνομίου τῆς ὑλοποιήσεως, τὸ
ἐπόμενον ἐπιθυμητὸν πρᾶγμα ἐν τῇ ἐκτιμῇσει των
εἶναι νὰ εἰσβάλῃσι διὰ καταλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης
διανοίας καὶ μεταχειρισθῶσι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου
ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ των. Τοῦτο καλεῖται δαιμονοπλη-
ξία καὶ τὰ ἄτομα ἅτινα εἶναι δαιμονόπληκτα σήμε-
ρον, ἀποστέλλονται εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ἔνθα ὑ-
πολογίζουσιν, ὅτι τὸ ἡμῖς σχεδὸν τούτων πάσχου-
σιν ἐκ δαιμονοπληξίας.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Κυρίου, οὗτοι δὲν ἔθew-
ροῦντο λελανθασμένως ὡς φρενοβλαβεῖς, ἀλλὰ ἀπ'
εὐθείας καὶ ὀρθῶς ἀνεγνωρίσθησαν ὡς δαιμονόπλη-
κτοι. Πάντες ἐνθυμούμεθα τὴν ἀναγραφὴν τῆς Και-
νῆς Διαθήκης, ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ οἱ ἀπόστολοι
ἐξέβαλον λεγεῶνας δαιμονίων ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ
Ἀπ. Παῦλος μᾶς λέγει, "Δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἀγγέλους
θέλομεν κρίνει;" A.K.O.P. c:3. Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι δὲν
ἔχουσι χρεῖαν κρίσεως, ἐπομένως ὁ Ἀπόστολος δέον
νὰ ἀναφέρηται εἰς ταῦτα τὰ πνεύματα τὰ ἐν τῇ φυ-
λακῇ ἅτινα ἠπερίθησαν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε. Καὶ
ἐὰν ἡ κρίσις ἢ δοκιμὴ εἶναι μέρος τοῦ θεοῦ σχε-
δίου, τοῦτο συνεπάγεται ἐλπίδα δι' αὐτοὺς καὶ ὁ-
μοῦ μὲ τὴν τοῦ Πέτρου ἔκθεσιν τοῦ θεματός μας διί-
δεται τὸ λογικὸν συμπέρασμα, ὅτι τὸ κήρυγμα τὸ ὁ-
ποῖον ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτοὺς δὲν ἐγένετο εἰς
μάτην.

ΠΩΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΚΗΡΥΞΕΝ ΕΝ ΘΑΝΑΤΩ

Ἐνταῦθα πάλιν γεννᾶται ἑτέρα ἐρώτησις: Ἐὰν

ὁ Ἰησοῦς ἦτο πράγματι νεκρὸς ὡς αἱ Γραφαὶ κηρύττουσιν, εἰάν "ἔδωκε τὴν ζωὴν Του εἰς θάνατον" καὶ "προσέφερεν ἑαυτὸν προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας" καὶ ἡ ψυχὴ του δὲν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν μέχρι τῆς τρίτης ἡμέρας μετὰ τὴν σταύρωσίν Του, πῶς, ἐν τῷ μεταξύ, ἠδύνατο νὰ κηρύξῃ εἰς τὰ πνεύματα τὰ ἐν τῇ φυλακῇ ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον; Ἀπαντῶμεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κηρύξῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καθ' ὃν ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται περὶ τοῦ Ἀβελ, λέγων ὅτι "καίτοι ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖ" ΕΒΡ. ια:4, καὶ πάλιν ὁμοιοτρόπως ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Ἀβελ κράζει πρὸς τὸν Θεὸν -εἰκονικῶς. Περὶ ἐνὸς πράγματος εἴμεθα βέβαιοι, τουτέστι ὁ Κύριος Ἰησοῦς δὲν ἔδωκε προφορικὴν ὁμιλίαν ἐνῶ ἦτο νεκρὸς. Ἐκήρυξεν ἐν τῷ τρόπῳ, ἡμεῖς ἐνίστε λέγομεν, "αἱ πράξεις ὁμιλοῦν δυνατώτερον παρὰ οἱ λόγοι."

Ἦτο τὸ μέγα ἀντικειμενικὸν μάθημα ὅπερ οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι εἶδον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀπετέλει εἰς αὐτοὺς τὴν μεγάλην ὁμιλίαν ἣτις ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς βάσιν δι' ἐλπίδα. Ἐπὶ πολλῶν περιπτώσεων τὰ πεπτωκότα πνεύματα, ὅταν διετάσσοντο νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους διεκήρυττον ὅτι ἐγνώριζον τὸν Ἰησοῦν. Πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζον Αὐτὸν ὅποτε ὡς Μονογενὴς τοῦ Πατρὸς καὶ ἀντιπρόσωπος, ἐδημιούργησεν αὐτοὺς καὶ πάντα τὰ κτισθέντα καὶ ἦτο ὡσαύτως στόμα ἢ λαλίᾳ τοῦ Θεοῦ -Λόγος- διὰ πάσας τὰς θείας διατάξεις καὶ κανονισμοὺς τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος.

Οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι κατενόουν, ὅτι ὁ Λόγος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ καταστῇ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, διέκρινον τὴν μεγάλην συγκατάβασιν ἣν ἔκαμεν ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς Του ἐπὶ τοῦ οὐρανίου ἐπιπέδου, εἰς θεσιν δούλου ἐπὶ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου. Ἐθαύμαζον τὴν εἰς τὸν Θεὸν πιστότητα Του καὶ ὑπακοήν, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ ἐθεώρουν Αὐτὸν ὡς ἀνόητον, οὐδέποτε ἀνέμενον

Αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ ἐκ νεκρῶν. Ἀλλ' ὅταν εἶδον τὴν ἀνάστασιν Του τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν "ὑπεράνω ἀγγέλων, ἀρχῶν, ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου" τὸ εἰς αὐτοὺς κήρυγμα Του ἦτο τέλειον, ἥτοι, "ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος" ἀλλὰ "τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος." ΡΩΜ. 8:23.

Καὶ ὡς κατενόησαν τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ διὰ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα Του, ὁ Απόστολος συνεπάγεται ὅτι τοῦτο ἀπετέλει εἰς αὐτοὺς ἀγγελμα ἐλπίδος. Ἰσως ἐὰν ἐπιδείξωσι πλήρη μετάνοιαν, ὁ Θεὸς τελικῶς θὰ ἐξασκήσῃ ἔλεος ὑπὲρ αὐτῶν, καθὼς ἠλέησε καὶ ἐπρομήθευσε σωτηρίαν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ μάθημα εἶναι δι' ὅλους ἓν. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπέραντος, οὕτως εἶναι ἡ ἀγάπη Του, τὸ ἔλεος Του, ἡ καλωσύνη Του. Οὐχ ἦτον ὅμως, πᾶσα ἐκούσιος ἁμαρτία θὰ ἔχῃ τὴν ποινὴν της, δικαίαν μισθαποδοσίαν, καὶ μόνον οἱ πρόθυμοι καὶ εὐπειθεῖς θέλουσιν ἔχει τὴν θείαν εὐνοίαν καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ὅθεν, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἅς ἐφαρμόσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ μάθημα τοῦτο, ὑπακοῆς καὶ παρακοῆς. R. 5043

Τὸ "ἐν μείον" τῆς ἀπο- τινυσαγγώδεως τοῦ Χαρακτῆρος.

" Ἀδελφοί, ἐγὼ δὲν στοχάζομαι ἑμαυτὸν ὅτι
ἔλαβον αὐτό. Ἀλλὰ ἐν πράττω, τὰ μὲν ὀπίσω
λησμονῶν, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος
, τρέχω πρὸς τὸν "σκοπὸν" διὰ τὸ βραβεῖον
τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ."
ΦΙΛΙΠΠ. γ:13,14.

Ν ΤΗ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ του ὁ
Ἀπόστολος Παῦλος ἐκφράζει τὴν πλήρη
αὐτοῦ ἐκτίμησιν τῆς εὐκαιρίας ὅπως κερ-
δίση βραβεῖον, πράγμα τι ἄξιον τοῦ νὰ
συλλάβῃ, ἀποκτήσῃ. Τὶ ἦτο ἐκεῖνο διὰ τὸ
ὅποιον ὁ Ἀπόστολος ἠγωνίζετο καὶ τὸ ὅποιον
ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀποκτήσει; Ὁ Ἀπόστολος καθώρι-
ζεν αὐτὸ ὡς τὸ βραβεῖον, τὸ ὅποιον ἠγωνίζετο νὰ
κερδίσῃ.

Δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὸν "σκοπὸν" διὰ τὸ
βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως ἐκ δύο ἀπόψεων, ἀμφοτε-
ραι τῶν ὁποίων εἶναι ὀρθαί. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀπόψεως
τὸ "σημεῖον τοῦτο" εἶναι τὸ τῆς ὁμοιότητος τῆς
καρδίας πρὸς τὸν ἀγαπητὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τῆς τε-
λειότητος τοῦ σκοποῦ, τῆς ἀγάπης διὰ τὴν δικαιο-

σύνην, τὸν Θεὸν, τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν κόσμον, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ἀκόμη. Ὁ βαθμὸς οὗτος τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτῆρος πρέπει νὰ ἀποκτηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἐν τῇ χριστιανικῇ ἡμῶν πεύρᾳ καὶ πρέπει νὰ εἶναι τοιοῦτος ὥστε ἐὰν ἀπεθνήσκομεν καθ' οἷον δῆποτε καιρὸν μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βαθμοῦ τούτου, ὁ Θεὸς νὰ ἐθεώρει ἡμᾶς ἀξίους ὅπως λάβωμεν μέρος εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν.

Ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀπόψεως τὸ "σημεῖον" τοῦτο τοῦ βραβεῖου τῆς ἄνω κλήσεως εἶναι τὸ τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τοῦ χαρακτῆρος εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀποῦ ἀποκτήσωμεν ὁμοιότητα τῆς καρδίας ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν, πρέπει νὰ κρατήσωμεν αὐτὴν καὶ νὰ προσέξωμεν, ὅπως πᾶσαι αἱ δοκιμασίαι, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἐπιτρέπει, ὅπως ἔλθωσιν ἐφ' ἡμῶν, μὴ ἐπηρεάσωσιν ἡμᾶς, ἀλλὰ θεωρηθῶμεν ὑπ' Αὐτοῦ ὡς ὑπερνικηταί, οὐχὶ ἐν τῇ δυνάμει ἡμῶν, ἀλλ' ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Λυτρωτοῦ μας. Τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τοῦ χαρακτῆρος δὲν ἀποκτᾶται τόσον ἐνωρίς ἐν τῇ χριστιανικῇ ἡμῶν πεύρᾳ, καθὼς τὸ σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτῆρος. Ἀγωνιζόμενοι ὅμως τὸν καλὸν ἀγῶνα μέχρι τέλους τῆς πορείας ἡμῶν, ἀποκρυσταλλοῦμεν τὸν χαρακτῆρα ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀγάπην διὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, τὸν Θεὸν, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ἀκόμη. Ἐὰν ὡμεν οὕτω πιστοὶ, θέλωμεν κερδίσει τὸ βραβεῖον τῆς δόξης, τιμῆς καὶ ἀφθαρσίας.

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ, ΟΥΧΙ ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ Ο "ΣΚΟΠΟΣ".

Δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λόγος ὅπως νομίσωμεν ὅτι ἡ καθιέρωσις ἡμῶν εἶναι ὁ "σκοπὸς", διότι ἡ δοκιμασία ἡμῶν ἔρχεται μετὰ τὴν καθιέρωσιν καὶ οὐχὶ πρὸ αὐτῆς. Οὐδεὶς δύναται νὰ εὕρισκῃται εἰς τὸν "σκοπὸν" ἀπλῶς διότι ἔκαμε τὴν καθιέρωσιν, ἀλλὰ διότι ἐπέμεινε τὴν δοκιμασίαν, ἀποδεικνύων

οὕτως ὅτι ἡ καθιέρωσις αὐτοῦ ἦτο ἐκ καρδίας καὶ ὅτι ἦτο εἰλικρινὴς εἰς τὴν ἀφιέρωσιν πασῶν αὐτοῦ τῶν δυνάμεων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου. Δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι φθάνομεν εἰς τὸν "σκοπὸν" τὴν ἐπομένην στιγμὴν μετὰ τὴν καθιέρωσιν ἡμῶν. Πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν βαθμὸν τινὰ ἀναπτύξεως χαρακτήρος, πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἀρκετὸς χαρακτήρ εἰς τινὰ ὅπως ὁ Θεὸς θεωρήσῃ αὐτὸν ἄξιον αἰωνίου ζωῆς.

Ὁ τοῦ Θεοῦ κανὼν τοῦ χαρακτήρος εἶναι τελειότης, ἣτις πρέπει νὰ γίνῃ φανερά διὰ τῆς ὑποταγῆς καὶ ὑπακοῆς εἰς Αὐτὸν ὑφ' οἰασδήποτε δοκιμασίας τὰς ὁποίας Αὐτὸς ἤθελεν ἐπιτρέψει ὅπως ἔλθωσιν εἰς τὸ ἄτομον ἐκεῖνο εἰς οἷονδήποτε ἐπίπεδον ζωῆς. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὸ βραβεῖον τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐὰν μὴ διέλθῃ ἐπιτυχῶς πάσας αὐτὰς τὰς δοκιμασίας. Κατανοοῦμεν ὅτι ἡ ἐκκλησία ὑπῆρξεν ὑπὸ δοκιμασίαν καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἦτο ἄξια νὰ ἀποκτήσῃ "δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν" συγκληρονομίαν μετὰ τοῦ Κυρίου αὐτῆς. ΡΩΜ. η: 17, β: 7.

Ἀπὸ τὰς Γραφὰς μαθαίνομεν ὅτι καθ' ὅλον τὸν Μεσσιανικὸν Αἰῶνα ὁ κόσμος θέλει δοκιμασθῇ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅταν ἀκόμῃ διέλθῃ τὴν δοκιμασίαν ταύτην δὲν θέλει λάβει τὴν ἀμοιβὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς μέχρις οὗτο ὁ Θεὸς δοκιμάσῃ αὐτοὺς κατὰ τὸ τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, λύων τὸν Σατανᾶν ἐπ' ὀλίγον καιρὸν. Α.ΚΟΡ. ιε: 24, ΑΠΟΚ. κ: 7-10. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ κόσμος μέλλει νὰ δοκιμασθῇ οὕτως ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, ἐπιβεβαιοῖ τὴν σκέψιν ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει κανόνα ἢ μέτρον χαρακτήρος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀποκτηθῇ ὑπὸ πάντων ἐκείνων οἵτινες εἶναι ὑπήκοοι καὶ εὐπειθεῖς εἰς Αὐτὸν, ἐπὶ οἷονδήποτε ἐπιπέδου ὑπάρξεως.

Καίτοι τὸ "σημεῖον" τοῦ χαρακτήρος τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ φθάσῃ ὁ κόσμος κατὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ

Μεσσίου δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Παῦλος ἔχει ὑπ' ὄψιν του ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐδαφίῳ, ὑπάρχει ἐντούτοις τοιοῦτον τι σημεῖον χαρακτῆρος, τὸ ὅποιον ὁ κόσμος μέλλει νὰ φθάσῃ. Τότε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι φθάνουσιν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θέλουσιν ἔχει αἰώνιον ζωὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου. Ἀλλ' ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι φθάνουσιν εἰς τὸ σημεῖον ἢ τὸν "σκοπὸν" τὸ ὅποιον ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρει, θέλουν λάβει αἰώνιον ζωὴν ἐπὶ τοῦ θείου ἐπιπέδου.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΥΣΤΑΛΛΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Ὁ Ἀπόστολος ἦτο εὐγενὲς ὑπόδειγμα ἀνθρώπου, ὅστις ἔχει φθάσει εἰς τὸν "σκοπὸν." Καθ' ὅσον γινώσκωμεν ἦτο ἕτοιμος νὰ ἀποθάνῃ ὅποτεδῆποτε, διὰ τοῦτο δὲν ἦτο τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτῆρος τὸ ὅποιον δὲν εἶχε φθάσει. Ὁ Ἀπόστολος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκτήσει αὐτὸ τὸ βραβεῖον, καὶ οὔτε ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ ἀποκτήσῃ αὐτὸ προτοῦ ἔλθῃ ἡ μεταλλαγὴ του. Διηνεκῶς ἐπροχώρει, ἐπροχώρει πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐμπιστευόμενος εἰς τὸν Θεὸν ὅτι ἤθελε τῷ δώσει "πάντα ὅσα ἠτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτὸν." Α.ΚΟΡ.β:9. Δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἠννόει ὅτι ἤθελε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτῆρος ἀκριβῶς ὀλίγον τι πρό τοῦ θανάτου του. Τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι παράλογος σκέψις.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο εἰς τὸν "σκοπὸν" τοῦ τελείου χαρακτῆρος κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως Αὐτοῦ, καὶ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς "τὸν σκοπὸν." Ὁ Κύριος ἡμῶν ἤθελεν εἶσθαι εὐπρόσδεκτος ὡς θυσία καθ' οἷονδῆποτε χρόνον. Ἔργον Αὐτοῦ ἦτο νὰ καθιερώσῃ τὴν ζωὴν Του καὶ νὰ μὴ κρατήσῃ αὐτήν. Ἔργον τοῦ Πατρὸς ἦτο νὰ διευθύνῃ τὰ πράγματα τοιουτοτρόπως, ὥστε οἱ Ἰουδαῖοι νὰ μὴ δύνωνται νὰ λάβωσι τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα Του.

Εἰς πᾶν ὃ,τι ἔπραττεν, ὑπέκυπτεν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Ὁ Κύριος ἡμῶν ὠμίλει περὶ τοῦ "ποτηρίου" ὡς ἐτοιμασθέντος δι' Αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Πατρὸς. ΙΩΑΝΝ. ιη:11.

Ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπεφάσιζε δι' ἑαυτὸν τὸν καιρὸν καὶ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου Του, τότε Αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος ὅστις ἠτοίμασε τὸ "ποτήριο". Ἐὰν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεφάσιζον περὶ τῶν σημείων τούτων, τότε ἦσαν αὐτοῖς οἵτινες προητοίμαζον τὸ "ποτήριον." Ἀλλ' οὔτε ὁ Κύριος ἡμῶν οὔτε οἱ Ἰουδαῖοι ἔπραξαν τοῦτο, διότι καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ὁ τρόπος προελέχθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν. Ὁ Κύριος ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἐδέχθη αὐτὸ ὡς πρόνοια τοῦ Πατρὸς δι' Αὐτὸν. Ἐὰν ἡ πρόνοια τοῦ Πατρὸς ὡδήγει εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐν ἡ δύο ἔτη πρότερον, ἐὰν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἦτο νὰ σταυρωθῇ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνωρίτερον, καὶ τότε ἀκόμη ἦθελεν εἰσθαι καλὸν δι' Αὐτὸν. Ἀλλ' ἔμαθεν τὴν ὑπακοὴν ἐφ' ὧν ἔπαθε. EBP. ε: 8, β:10.

Ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὁ Κύριος ἡμῶν κατεδείχθη ὅτι ἦτο τέλειος καὶ ὅτι ἔκαμε τελείαν καθιέρωσιν, καὶ διὰ τῆς καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Πατρὸς Θεοῦ. ΜΑΤΘ. γ:17. Εἶχεν ἐπίσης τέλειον σῶμα καὶ τοὶ γήϊνον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνῆργει τὸ Νέον Κτίσμα. Ἀλλ' ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ ὑποταγὴ Του ἔπρεπε νὰ δοκιμασθῶσι μέχρι θανάτου. Οἷος δὲ ἵποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ βαθμὸς τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν ὁποίαν ἦθελεν ὑποβληθῇ, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦθελεν εἰσθαι ἐξ ἴσου νικητὴς ἐὰν ἀπέθνησκε καθ' οἷον δὲ ἵποτε τρόπον καὶ καιρὸν μετὰ τὴν καθιέρωσιν Του. Ἐὰν ὅμως ἀπέθνησκε ταχύτερον, ἦθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Πατὴρ δὲν ἀπῆτει τόσον μεγάλην ἀποδείξιν περὶ τῆς πιστότητος καὶ ὑπακοῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὡς ἀπῆτησεν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΗΤΟ ΥΠΕΡΝΙΚΗΤΗΣ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΝ ΤΟΥ.

Ἐνταῦθα δυνατόν νὰ ἐρωτήσῃ τις, εἶναι ὀρθόν

να εἴπωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο ὑπερνικητὴς ὡς Νέον Κτίσμα καθ'ὃν χρόνον ἔκαμε τὴν καθιέρωσιν Του; Ἡ ἀπάντησις ἡμῶν εἶναι, Μάλιστα, ἡλέξισ ὑπερνικῶν δὲν σημαίνει ὅτι ὁ τοιοῦτος ἐτελείωσε τὴν νίκην, διότι ἐνίστε λέγομεν "θέλει ὁδηγήσει αὐτοὺς ἀπὸ νίκης εἰς νίκην." Τὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἐξηκολούθησε πιστὸς ὑπερνικῶν μέχρι θανάτου, ἀλλὰ δὲν ἐθεωρήθη ὡς ὑπερνικητὴς πρὸ τοῦ θανάτου Του. Μεταξὺ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀνθρωπίνου ὄντος, δὲν ὑπῆρχε Μεσίτης, ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν ὡς Νέον Κτίσμα δὲν εἶχεν οὔτε ἔνδυμα δικαιοσύνης πρὸς κάλυψιν, οὔτε Παράκλητον ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ Αὐτὸν ἐν περιπτώσει παρεκλίσεως ἀπὸ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐλαχίστη δὲ παρεκτροπὴ ἀπὸ τούτου θὰ ἐσήμαινε δι' Αὐτὸν Δεῦτερον Θάνατον.

Αἱ Γραφαὶ δίδουσιν εἰς ἡμᾶς δύο εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς νικητοῦ κατὰ τὴν καθιέρωσιν Του, ὅποτε ἐκέρδισε τὴν πρώτην νίκην κατὰ τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ, ΛΕΥΙΤ. ις:11, ἡ σφαγὴ τοῦ μόσχου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξιλασμοῦ, παριστᾷ τὸν θάνατον τῆς ἀνθρωπίνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν φύσεως καθ' ἣν στιγμὴν καθιέρωσεν ἑαυτὸν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. Ἐκεῖ ἀπέκτησε τὴν νίκην καὶ ἐξηκολούθησε νικητὴς μέχρι τέλους τῆς πορείας Του.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν εὐρίσκεται ἐν ΑΠΟΚ. ε:2-7. Ἐκεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν παρίσταται ὡς νεωστὶ ἐσφαγμένον Ἀρνίον. Δὲν ἦτο τὸ ἐσφαγμένον Ἀρνίον κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ὅποτε ἐτελείωσε τὴν πορείαν Του, ἀλλὰ κατὰ τὴν καθιέρωσιν Του, ὅποτε ἤρchiσε τὴν πορείαν Του. Ἡ διακήρυξις τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰωάννης ἤκουσε ἦτο,

"Τίς εἶναι ἄξιος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ λύσῃ τὰς σφραγίδας αὐτοῦ;" καὶ ἀναγινώσκομεν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔκλαιε πολλὰ. "Καὶ εἰς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων μοὶ λέγει, Μὴ κλαῖτε, ἰδοὺ,

" ὑπερίσχυσεν ὁ Λέων ὅστις εἶναι ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ρίζα τοῦ Δαβὶδ, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ λύσῃ τὰς ἐπὶ τὰ σφραγίδας αὐτοῦ.... Καὶ ἦλθε καὶ ἔλαβε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου."

Μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο ἄξιος νὰ λάβῃ τὸ Θεῖον Σχέδιον ὑπὸ τὴν φροντίδα Του. Ἐπίσης ἀναγινώσκουμεν ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶδε τὸ ἄρτι ἐσφαγμένον Ἀρνίον νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον. ΑΠΟΚ. στ. Κεφ.

Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν καθιέρωσιν Αὐτοῦ, ἐγένετο τὸ ἄρτι ἐσφαγμένον Ἀρνίον. Τότε ὁ Πατὴρ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας Αὐτοῦ τὸν τόμον τοῦ Μεγάλου Θείου Σχεδίου τῶν Αἰώνων - τὸν τόμον ὅστις ἦτο γεγραμμένος ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο ἤδη ἱκανὸς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔξωθεν. Ἀλλὰ τὸ ἔσωθεν τὸ ὅποιον περιεῖχε πληροφορίας περὶ πνευματικῶν πραγμάτων ἦτο ἐσφραγισμένον. Εὐθὺς ἅμα ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξῆλθε τοῦ ὕδατος μετὰ τὸ βάπτισμά Του, ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἤρξατο νὰ ἐννοῇ τὰ πνευματικά. Ἡνεώχθησαν οἱ οὐρανοὶ - τὰ ὑψηλότερα πράγματα. - Ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν ἤρχισε νὰ θεωρῇται "ἐσφαγμένον Ἀρνίον" ὁ καιρὸς καθ' ὃν τὸ βιβλίον ἐδόθη εἰς Αὐτόν, ἦτο ὁ καιρὸς τῆς καθιερώσεώς Του.

Η ΥΠΟΤΑΓΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΣ
ΟΡΟΣ, Η ΥΠΟΜΟΝΗ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ὡραία τις ἐξεικόνισις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀποκρυσταλλώσεως αὐτοῦ ὑπάρχει εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀγγελιοπλάστου, τοῦ κεραμέως. Οὗτος, πρῶτον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τὸ κατάλληλον εἶδος πηλοῦ, διότι πηλοὶ τινες παράγουσι πολὺ χονδροειδῆ ἔργα ἢ ἀγγεῖα, ἄλλοι σχίζονται ἢ διαστρέφονται κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ξηράνσεως, ἄλλοι δὲ ἀκόμη δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὴν ἰσχυρὰν θερμότητα. Ἀφοῦ ὁ ἀγ-

γειοπλάστῃς ἐκλέξῃ τὸν κατάλληλον πηλὸν, ὑποβάλ-
λει αὐτὸν εἰς πολλὰς ἐργασίας τριβῆς, ἀναμίξεως
καὶ ὑγράνσεως μέχρις οὗ ἐξέλθῃ ἀπὸ τῆς ἐπεξεργα-
σίας ἀπαλὸς, εὐπλαστός μαζα, ἐτοιμή εἰς τὰς χεῖρας
τοῦ ἐγγειοπλάστου διὰ περαιτέρω χρήσιν. Μετὰ ταῦ-
τα ἔρχεται ἡ διάπλασις τῆς μορφῆς τοῦ ἀγγείου τὸ
ὁποῖον αὐτὸς ἐπιθυμεῖ. Τὸ ἀγγεῖον μορφοῦται προ-
σεκτικῶς καὶ ξηραίνεται. Μετὰ ταῦτα τίθεται εἰς
τὸν κλίβανον ὅστις θερμαίνεται ἰσχυρῶς ἐπὶ δύο ἢ
τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας. Μετὰ ταῦτα ἀπαιτεῖται
μακρὸς χρόνος ὅπως ψυχρανθῇ πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τοῦ
κλιβάνου, ἀλλὰ καὶ τότε εἶναι πορῶδες, διαρρέον ἀγ-
γεῖον, ἐντελῶς ἀκατάλληλον πρὸς χρήσιν μέχρις οὗ
βυθισθῇ εἰς ρευστὴν ὕαλον τὴν ὁποίαν ἀπορροφᾷ ἀ-
μέσως.

Πάλιν, μετὰ ταῦτα ὑποβάλλεται εἰς τὴν θερμό-
τητα τοῦ κλιβάνου, ἥτις οὐχὶ μόνον διαλύει τὴν
ὕαλον, ἀλλὰ μεταβάλλει αὐτὴν εἰς τελείως διαφανῇ
καὶ στιλπνοτάτην ὕαλον ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ
ἀγγείου, κάμνουσα αὐτὸ ἐξόχως λεῖον καὶ ὠραῖον
τὴν ὄψιν. Ἐὰν ὅμως τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ εἶναι ἐκλεκτῆς
πορσελάνης ὅπως γίνῃ ἐλκυστικώτερον ἀκόμη εἰς τὸν
ὀφθαλμὸν διὰ κοσμημάτων, ἢ κόσμησις καὶ χρύσωσις
πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καὶ τὸ
ἀγγεῖον πρέπει καὶ πάλιν ἐκ τρίτου νὰ τεθῇ εἰς
τὸν κλίβανον. Ἀγγεῖα τινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέμειναν καὶ
ἀντέσχον εἰς ὅλας τὰς ἄλλας δοκιμασίας ἐπιτυχῶς,
ἀποτυγχάνουσιν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ ρίπτονται
εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀχρήστων. Ἐὰν ὅμως τὸ ἀγγεῖον
διέλθῃ ἐπιτυχῶς τὴν τελευταίαν ταύτην δοκιμασίαν,
εἶναι τότε ἐτοιμον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν διὰ τὴν ὁ-
ποίαν σκοπεῖται.

Τὸ αὐτὸ συνέβαινεν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν. Οὐχὶ μόνον ἦτο τέλειος ὡς ἄνθρωπος, ἀλ-
λὰ καὶ ἡ θέλησις Του ἦτο εἰς πλήρη ὑποταγὴν εἰς
τὴν θέλησιν τοῦ Πατρὸς. Ὅταν ἦλθον αἱ δοκιμασίαι
δὲν ὑπῆρξεν οὐδεμία στρέβλωσις, οὐδεμία παρέκκλι-

σις, οὐδεμία κάμψις. Ἦτο ἐκ τοῦ καταλλήλου ὕλικού. Ἡ καρδιά Του, ἡ διάνοιά Του ἦτο ἐκ τοῦ ἀρμολογίου χαρακτήρος. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ συμβαίνει μὲ ἡμᾶς. Ἐκεῖνοι οἵτινες θέλουσι νὰ γίνωσι δεκτοὶ καὶ νὰ φανῶσιν ἄξιοι τοῦ μεγάλου βραβείου πρέπει νὰ εἶναι ὅμοιοι πρὸς τὸν χαρακτήρα Του κατὰ τοῦτο, πρέπει νὰ ὡσιν ὑπήκοοι εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Οὐχὶ μόνον πρέπει νὰ ἐκζητῶσι νὰ πράττωσι τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὡσιν ὑποτεταγμένοι ἐκ καρδίας εἰς τὸ θέλημά τοῦτο καθ' οἷονδήποτε βαθμὸν. Τὸ ποτήριον τὸ ὅποιον θέλει ἀπαιτηθῆ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ πῶσιν εἶναι τὸ ἴδιον τὸ ὅποιον ὁ Κύριος ἡμῶν ἔπιδε, καὶ πρέπει πάντες νὰ πῶσιν ἐξ αὐτοῦ, μέχρι τρυγός.

Ὅπως ἀκολουθήσωμεν εἰς τὰ βήματα Αὐτοῦ πρέπει νὰ φθάσωμεν πρῶτον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτήρος, καὶ ἀφοῦ πράξωμεν τὰ πάντα πρέπει νὰ σταθῶμεν ἐκεῖ. Εἶναι καλὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα τὴν σκέψιν ὅτι πρέπει νὰ μὴ νομίσωμεν ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χαρακτήρος φθάνει τις ἀκριβῶς τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου. Ὁ χαρακτήρ πρέπει νὰ ἀποκτηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ἀλλ' ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην τοῦ χαρακτήρος τὴν καλουμένην "σκοπὸν" πρέπει νὰ σταθῶμεν πιστοὶ ἐκεῖ καὶ νὰ μὴ ἀπωθηθῶμεν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς ἐναντιώσεως τοῦ κόσμου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ Πονηροῦ. Πρέπει νὰ ὑπομείνωμεν πᾶσαν τοιαύτην ἐναντίωσιν πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ κερδίσωμεν τὸ βραβεῖον. Τινὲς τῶν εὐγενεστάτων χαρακτήρων, οἵτινες ὑπῆρξαν εἰς κατάστασιν εὐπρόσδεκτον, καὶ ἐχρησίμευσαν ὡς ὄργανα τοῦ Κυρίου, δὲν ἔφθασαν εἰς τὸν "σ κ ο π ὸ ν" εἰμὴ ἀφοῦ διήλθον διὰ σφοδρῶν παθημάτων.

" EXOMEN TON NOYH TOY XPICTOU"

Ἡ σκέψις τοῦ Ἀποστόλου φαίνεται ὅτι εἶναι. Ἐνταῦθα ὁ Θεὸς ἔχει ὀρίσει εἰδικὴν γραμμὴν διαγω-

γῆς καὶ ἀναπτύξεως χαρακτῆρος, εἶναι δὲ αὕτη ἡ αὐτὴ διὰ πάντας τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀποκτήσωμεν τὸ βραβεῖον, καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν γραμμὴν ταύτην ἢ τὸν κανόνα.

‘Ο Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε μόνον ἓνα νοῦν ἢ θέλησιν. "Ἐν πράττω" ἔλεγεν. Δὲν ἦτο ἄνθρωπος διγνώμος, ἄλλοτε μὲν νὰ σκέπτηται ὅπως ὑπηρετῇ τὸν Κύριον, ἄλλοτε τὸν ἑαυτὸν του, ἄλλοτε τὸν ἐχθρὸν κ.λ.π. Εἶχε δεχθῇ τὴν θεῖαν πρότασιν ὅπως παραδώσῃ ἅπαντα αὐτοῦ τὰ τάλαντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου. Εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὴν μεγάλην ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Θεὸς. Δι' αὐτὸν μόνον ἐν πράγμα ὑπῆρχεν ἓν τῇ ζωῇ.

Αἱ Γραφαὶ λέγουσιν ἡμῖν ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος ὁ Θεὸς ἔκαμεν εἰδικὴν τινα κλῆσιν καὶ ὅτι οἱ δεχόμενοι τὴν κλῆσιν πρέπει νὰ ἀφήσωσι πράγματα, τὰ ἀσήμαντα πράγματα τῆς ζωῆς ὅπως ἀποκτήσωσι τὰς ἐπαγγελίας ταύτας. Μόνον μία ὁδὸς ὑπάρχει ὅπως ἀποκτήσωμεν τὸ βραβεῖον, ἡ ὁδὸς τῆς φανερώσεως ἐκ μέρους ἡμῶν πιστότητος, ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς εἰς τὸν Θεόν. Ὁ χαρακτὴρ καὶ οὐχὶ τὰ τάλαντα κάμνει ἡμᾶς εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς οἷονδήποτε ἄνθρωπον διανοητικὰς δυνάμεις ἴσας πρὸς τὰς ἰδικὰς μας ἢ καὶ ἀνωτέρας. Ἀλλὰ δὲν θέλει δώσῃ εἰς οὐδένα θέσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Του ἕνεκα φυσικῆς δυνάμεως ἢ ὑπομονῆς. Δὲν θέλει παραδεχθῇ οὐδένα εἰς τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ διότι ἀπολαμβάνει τιμῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἢ πλούτη

ΟΡΟΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Τὶ ζητεῖ ὁ Θεὸς τότε; Εἰς τὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς; Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει, εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν ἡμᾶς "εἰς δόξαν καὶ ἀρετὴν." Β. ΠΕΤΡ. α:3. Ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ ὅρους τινὰς ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες θέλουσι νὰ τρέξωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀπαιτεῖ ὅπως

οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶναι ὑπερήφανος, ἀλλ' ὅπως πάν-
τες ἔχωσι ταπεινοφροσύνην. Οὐδένα δὲ θέλει δεχ-
θῆναι εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ, ὅστις
εἶναι ἀδύνατος καὶ ἀμφιταλαντευόμενος ὅσον ἀφο-
ρᾷ τὸν νοῦν αὐτοῦ. Δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ
μὴ ἔχη ἰσχυρὰν διάνοιαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ φανερώσῃ
εἰς τὸν Θεὸν ὅτι ἔχει ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ στερεὰν
ἀπόφασιν, καὶ ὅτι ἀπέκοψε πᾶν πρᾶγμα τῆς ζωῆς ὅ-
πως κερδίσῃ τὸ βραβεῖον. Πρέπει ἐπίσης νὰ κατα-
δείξῃ τὴν εἰς τὸν Θεὸν ὑποταγὴν αὐτοῦ. Δὲν πρέ-
πει νὰ ζητῇ ἀπλῶς δόξαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναγνω-
ρίζῃ καὶ ἐκτιμᾷ τὰς πρὸς τὸν Θεὸν εὐθύνas του.

Ἡ ὑποταγὴ εἶναι μία τῶν μεγάλων δοκιμασιῶν
τοῦ χαρακτήρος, ὑποταγὴ εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν Λό-
γον Του καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς Του. Ὅτιδήποτε καὶ ἂν
ἀκολουθήσῃ ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ὑποτάσσῃται
εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἐμπιστευθῇται εἰς Αὐτὸν καὶ νὰ
εἶναι πιστὸς. Μόνον εἰς τοὺς τοιούτους πρέπει νὰ
περιμένωμεν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει δώσει τὰς μεγάλας
εὐλογίας τὰς ὁποίας ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ὑπερνικῶν-
τας. Ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν ὅτι ὁ Ἀπόστολος εἶχεν
ἐντελῶς δίκαιον εἰς τὸ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ πάντα, ὅ-
πως δυνηθῇ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν Πατέρα, καὶ οὕ-
τως ἀποκτήσῃ τὴν ἐνδοξὸν ἀμοιβὴν τοῦ νὰ γείνῃ
συγκληρονόμος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.

" PANTA YION TON OPOION PARADEXETAI."

Οὐχὶ ἀναγκαίως πάντες ὅσοι κάμνουσι καθιέρω-
σιν, ἀλλὰ πάντες ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀποκυεῖ ἐκ
τοῦ Ἁγίου Του Πνεύματος ὅπως γίνωσι Νέα Κτίσματα
θέλουσι λάβει τὴν εὐκαιρίαν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸ
σημεῖον "τὸν σκοπὸν" τῆς κρυσταλλώσεως τοῦ χαρακ-
τῆρος πρὶν ἢ ἀποθάνωσι. Οὗτοι θέλουσι λάβει πλή-
ρη δοκιμασίαν. Ὁ Πατὴρ "δοκιμάζει πάντα Υἱὸν τὸ
ὅποιον παραδέχεται." ΕΒΡ. ιβ:6. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη
ἐγγυᾶται ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἔχει δοκιμασίας καὶ

δυσκολίας ὅπως ἀναπτυχθῶσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὁμοιότητα πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Κυρίου, οὐδεμία δὲ τῶν δοκιμασιῶν τούτων θέλει συντηθῇ. Ὁ Θεὸς θέλει φροντίσει ὅπως οὗτο λάβωσι πλήρη εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν ἐκουσίως καὶ ἐκ προθέσεως θέλουσιν ἀποθάνει τὸν Δεύτερον Θάνατον.

"Ἄλλοι δυνατὸν νὰ πέσωσιν ἀπὸ τὴν τάξιν ταύτην τῶν ἱερέων εἰς τὴν Μεγάλην Ὀμάδα." Ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἀκόμη πρέπει νὰ λάβωσιν ἀρκετὸν καιρὸν ὅπως ἀποδείξωσιν τὴν εἰς τὸν Θεὸν ὑποταγὴν τῶν. Ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως Του, εὗρισκετο εἰς τὸν "σκοπὸν" ἐξ αἰτίας τῆς τελειότητος Αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲν εὗρισκόμεθα εἰς τὸν "σκοπὸν" κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως ἡμῶν, διότι εἴμεθα ἀτελεῖς. Ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ πράξωμεν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἐδώκαμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐξακριβώσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ ὑπακούσωμεν εἰς αὐτὸ μετ' ἐπιγνώσεως. Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν εἶχε τοιαύτας ἀτελείας νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς ὑποίας ἡμεῖς ἔχομεν. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως ἑαυτοῦ, ἡγάπα τὸν πλησίον Του ὡς ἑαυτὸν, καὶ ἡγάπα τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης Αὐτοῦ τῆς καρδίας.

"Ὅταν καθιεροῦμεν ἑαυτοὺς συμφωνοῦμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν τί τοῦτο σημαίνει, ἀκριβῶς ὡς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος "δὲν ἐγνώριζε τί ἔλεγε" κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, ἐν τῷ ὅρει, λέγων, "νὰ κάμωμεν τρεῖς σκηναὺς μίαν δι' ἐσέ, διὰ τὸν Μωϋσῆν μίαν, καὶ διὰ τὸν Ἡλίου μίαν, μὴ γνωρίζων τί λέγει." ΛΟΥΚ.Θ:30-33. Οὐδὲ οἱ δύο ἀπόστολοι ἐγνώριζον τί ἐζήτουν ὅταν ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Ἰησοῦ νὰ καθίσωσιν εἰς ἐκ δεξιῶν καὶ εἰς ἐξ ἀριστερῶν Αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ, ὃ Κύριος ἡμῶν εἶπεν εἰς αὐτοὺς "δὲν γνωρίζετε τί ζητεῖτε." ΜΑΤΘ.κ:21,22. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, εἰς τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως μας δὲν κατανοοῦμεν πλή-

πως τὶ πράττομεν, διὰ τοῦτο ἔχομεν πολὺ νὰ τρέξωμεν διὰ νὰ φθάσωμεν "τὸν σκοπὸν." Τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ πράξῃ, διότι Αὐτὸς ἦτο τέλειος. Κατὰ τὴν καθιέρωσίν Του, εὐρίσκετο εἰς τὸ σημεῖον τοῦ τελείου χαρακτήρος, οὕτως ὥστε ἐὰν ἀπέθνησκειν καθ' οἷονδιήποτε καιρὸν μετὰ ταῦτα ἤθελε λάβει τὴν ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ὅστις εἶπε, "Οὗτος εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς εἰς τὸν ὅποιον εὐαρεστήθην." ΜΑΤΘ. γ:17. Κατὰ τὸ βάπτισμά Του ὁ Κύριος ἡμῶν εὐρίσκετο εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τοῦ χαρακτήρος, τὸ ὅποιον ἤξιζε τὴν υποσχεθεῖσαν ἀμοιβὴν τοῦ Πατρὸς, καὶ εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ φθάσωμεν πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν εἴτε εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς δόξης εἴτε ἄλλως.

Ὁ Στέφανος ὅστις ἐμαρτύρησε πολὺ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν Πεντηκαστὴν πρέπει νὰ ἔξῃ πολὺ πλεονέκτης τὸν Κύριον, διότι καὶ αὐτὸς καθὼς ὁ Ναθαναὴλ ἦτο "ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης", ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν ὑπῆρχε δόλος. Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἦλθεν εἰς τοιοῦτους ἀνθρώπους, δεικνύει ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν καρδίαν αὐτῶν, οὗτοι ὑπῆρξαν πολὺ πλεονέκτης τὸν Κύριον ὑπὸ τὸν Νόμον ὡς παιδαγωγὸν, οὕτως ὥστε ὅταν αὐτοὶ ἤλθον εἰς τὸν Χριστόν, ἠδύναντο νὰ μάθωσι παρ' Αὐτοῦ ταχέως. Ὁμοίως φαίνεται ὅτι συμβαίνει μὲ ἡμᾶς σήμερον. Ἡ διαφορά εἰς τὴν φυσικὴν ἡμῶν παιδευσιν, ὅσον τὸ ὀρθὸν καὶ μὴ ὀρθὸν, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν πλάνην, εἶναι τοιαύτη, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἀκριβῶς πόσος καιρὸς θέλει χρειασθῇ δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ὅπως ἀποκτήσωμεν τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτήρος τοῦ Κυρίου καὶ τοιουτοτρόπως ἀποδειχθῶμεν ἀξιοὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

" ΕΝΔΥΣΑΣΘΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥΝ"

Ὑπαινίχθημεν ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως αὐτῶν καὶ ἀποκυήσεως ἐκ

τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, δὲν εἶναι ἕτοιμοι διὰ τὴν Βασιλείαν, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπτύξεως, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ χρόνος δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ. Μεθ' ὅλα ταῦτα, δὲν ὑπάρχει ἐνδειξις καθ' ἣν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ θεωροῦνται τέλειοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως αὐτῶν, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς παραδόχῃς των; Ἡ ἀπάντησις ἡμῶν εἶναι, Μάλιστα. Οὗτοι θεωροῦνται ὡς τοιοῦτοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πράγματι τοιοῦτοι. Ἡ σὰρξ αὐτῶν θεωρεῖται τελεία ὥστε ὁ Θεὸς νὰ δύνηται νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν αὐτῶν.

Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ὅμως τὸ Νέον Κτίσμα εἶναι ἀπλῶς νήπιον ἐν Χριστῷ καὶ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς πλήρη ἀνδρικήν ἡλικίαν. Διὰ τοῦτο ὑπάρχει ἀνάγκη ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅπως ἐνδυθῇ τὸν Χριστὸν, ὅπως ὁ Ἀπόστολος λέγει ΓΑΛ. γ:27. Ἐνδυόμεθα τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν καθιέρωσιν ἡμῶν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἀποκύησιν. Τὸ νήπιον τότε αὐξάνει εἰς τὸν Χριστὸν εἰς παιδίον καὶ τὸ παιδίον εἰς ἄνδρα. ΕΦΕΣ. δ:13, 14. Τὸ ἔργον τῆς αὐξήσεως εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι ἀναγκαῖον πρὶν ἢ τὸ τέκνον τοῦ Θεοῦ δυνηθῇ νὰ γίνῃ ἱκανὸν διὰ τὴν Βασιλείαν. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ νηπιου ἐν Χριστῷ καὶ ἀνδρὸς ἱκανοῦ διὰ τὴν Βασιλείαν εἶναι ὅτι ὁ τελευταῖος ἐδοκιμάθη καὶ ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ὑπερνικητὴν.

Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν καθιερώθῃ εἰς τὸν Ἰορδάνην ἦτο νικητὴς. ΕΒΡ. ι:9. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο τέλειος καὶ εἶχεν ἀναλόγως μεγαλειτέραν ἐκτίμησιν τοῦ τι ἔπραττεν παρ' ὅτι ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τῆς πορείας ἡμῶν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καθιερώσεως ἡμῶν. Ἀλλὰ λέγει εἰς ἡμᾶς, "Μὴ φοβοῦ Μικρὸν Ποίμνιον", "Θαρσεῖτε, ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον." ΛΟΥΚ. ιβ:32, ΙΩΑΝΝ. ις:33.

Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἀκόμη τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καίτοι ἦτο ὑπερνικητὴς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καθιερώσεως Αὐτοῦ, πράγματι δὲν ἀπέκτησε τὸ βραβεῖ-

ον τῆς θείας φύσεως, εἰμὴ κατὰ τὸ τέλος τῆς πορείας τοῦ ἀγῶνος Του, ὅταν ἔδειξεν ὅτι ἦτο ἄξι-
ος διὰ τὴν ἐξύψωσιν ταύτην. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὁ
Πατὴρ ἐξηκολούθησε τὰς δοκιμασίας τῆς ὑπακοῆς
μέχρι τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Μόνον μετὰ
τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν ἐγένετο δεκτὸς ὡς ὑπερνικη-
τῆς, καὶ ἐχορηγήθη εἰς Αὐτὸν ὅπως καθήσῃ μετὰ
τοῦ Πατρὸς Του εἰς τὸν Θρόνον Αὐτοῦ.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΤΑΘΩΜΕΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ "ΣΚΟΠΟΝ".

Ἡ κατοχὴ τῆς τελειότητος δεικνύει ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος εὐρίσκεται εἰς τὸν "σκοπὸν" ὡς ἐν
τῇ περιπτώσει τοῦ Ἀδὰμ. Ἡ δοκιμασία δὲν εἶναι ἐ-
ὰν τις δύναται νὰ φθάσῃ τὸν "σκοπὸν", ἀλλ' ἐὰν
θέλει μείνῃ εἰς τὸν "σκοπὸν", ἐὰν ἀφοῦ πράξῃ τὰ
πάντα θέλει σταθῇ. ΕΦΕΣ.στ:13. Ὅταν φθάσωμεν εἰς
τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ χαρακτῆρος τὸ ὁποῖον ὁ Θε-
ὸς ἐπιδοκιμάζει, ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν, ἅς ἐξακολου-
θῶμεν μένοντες ἐκεῖ. Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθεν
εἰς τὸν κόσμον, ἦτο τέλειος, ὑπήκοος, εὐρίσκετο
εἰς τὸ σημεῖον, "τὸν σκοπὸν"-τὸν κανόνα τοῦ Θεοῦ,
τὴν τελειότητα. Ἐμελλε μόνον νὰ ἀποδειχθῇ ἐὰν θὰ
ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ "σημεῖον" τοῦτο τῆς ἀντιλο-
γίας τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἀλλ' οὐδεμία τῶν δοκιμασιῶν
τούτων ἠνάγκασεν Αὐτὸν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἀπόφα-
σιν Του ὅπως μείνῃ εἰς τὸν "σκοπὸν".

Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ συμβαίνῃ μὲ ἡμᾶς, κατὰ τὴν
δύναμιν ἡμῶν. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ
εἴτε φανεροῦται εἰς ἑαυτὸν, εἴτε εἰς τοὺς ἀγγέλους
εἴτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἴτε εἰς τὰ Νέα Κτίσμα-
τα. Δὲν εὐρίσκομεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φανερούμε-
νον εἰς τὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκεν τῆς
ἁμαρτίας. Ἡθέλομεν εὐρεῖ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φα-
νερούμενον εἰς τοὺς ἀγγέλους. Πρέπει νὰ εὐρίσκω-
μεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φανερούμενον εἰς τοὺς Ἀ-
γίους Του εἰς μέγαν βαθμὸν, οἵτινες πρέπει νὰ φέ-

ρωςι μεθ' ἑαυτῶν κατὰ τὰς νέας αὐτῶν σχέσεις, ὅ-
τι ἔχουσι φυσικῶς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ χαρακτή-
ρος τοῦ Κυρίου. Αἱ χάριτες τοῦ Πνεύματος, αἵτι-
νες φανεροῦνται εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου δύνανται
ὀρθῶς νὰ θεωρηθῶσιν ὡς καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, διότι οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἐγένοντο Νέα Κτίσμα-
τα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὸ βραβεῖον
τῆς ἁνῶ κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τινὲς
τῶν ἁγίων, ἐνεκα φυσικῶν ιδιοτήτων δύνανται νὰ
προοδεύσωσι ταχύτερον ἀπὸ ἄλλους εἰς τὴν ἀνάπτυ-
ξιν καὶ τελειοποίησιν τῶν καρπῶν τούτων καὶ χα-
ρίτων τοῦ Πνεύματος.

ΑΠΟΒΛΕΠΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΣΘΑΠΟΔΟΣΙΑΝ

Ἐνίοτε ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: Δὲν πρέπει ὁ
λαὸς τοῦ Κυρίου νὰ ἀγωνίζονται κατὰ προτίμησιν
διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτήρος τοῦ Χριστοῦ, ἄ-
νευ εἰδικῆς ἐπιθυμίας νὰ γνωρίζωσι ὅποιον θέλει
εἰσθαι τὸ βραβεῖον τοῦ Κυρίου; Ἀπαντῶμεν, Οὐχί.
Πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Ὁ-
πως ἔχωμεν τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν διὰ τὴν μι-
σθαποδοσίαν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὑπόσχεται, εἶναι
ἀναγκαῖον ὥπως ἔχωμεν ταύτην συνεχῶς ἐνώπιον ἡ-
μῶν καὶ ὥπως μὴ χάσωμεν τὸ βραβεῖον ἀπὸ τὴν ὄψιν
ἡμῶν. Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἀποδοκιμάζει τὴν ἐνατέ-
νισιν ἡμῶν ταύτην εἰς τὸ βραβεῖον. Ἀκούσατε τοὺς
λόγους Του,

" Καὶ τώρα δόξασδὸν με σὺ, Πάτερ, πλησίον
σου, με τὴν δόξαν τὴν ὁποίαν εἶχον παρὰ
σοὶ πρὶν γείνη ὁ κόσμος." ΙΩΑΝΝ. ιζ:5.

Ὁ Κύριος ἡμῶν προσηύχετο εἰς τὸν Πατέρα Του διὰ
τὴν ἀμοιβὴν τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐπιφέρει ἢ φανέρω-
σις τῆς ὑπακοῆς Αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ συμβαί-
νῃ μὲ ἡμᾶς. Οὐχί ὅτι ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀπαιτή-
σωμεν ὥπως αἱ προσπάθειαι ἡμῶν ἀμειθῶσι, ἀλλ'
ὥπως σκεπτῶμεθα καὶ θεωρῶμεν τὰς εὐλογίας τὰς ὁ-

ποιίας ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτὸν, ὡς τὰς "μεγίστας καὶ τιμίας."

Πολλοὶ ἐν τῇ κατ' ὄνομα ἐκκλησίᾳ δὲν βλέπουσι ταύτας. Ἄς ἔχωμεν καθαρῶς ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ τέρμα. Ἀναμφιβόλως ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσκόπει ὅπως ἡ γνῶσις τοῦ βραβείου χρησιμεύσῃ ὡς διεγερτικὸν διὰ τὴν οἰκοδομὴν καὶ ἐνίσχυσιν ἡμῶν. Ἀτενίζομεν διὰ δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ εἶναι ὀρθὸν δι' ἡμᾶς νὰ ἀτενίζωμεν εἰς αὐτὰς καὶ ἐκζητῶμεν. Οἷα δὴ ποτε ἄλλη στάσις καὶ σκέψις ὅτι εἶναι προπέτεια δι' ἡμᾶς νὰ ἀναποβλέπωμεν εἰς τὴν ἄνω κλήσιν, εἶναι ψευδὴς μετριοφροσύνη. Εἶναι ὀρθὸν δι' ἡμᾶς νὰ ἀτενίζωμεν εἰς αὐτὰς καὶ ἐκζητῶμεν. Ἐὰν ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς ἡ σκέψις ὅτι εἶναι προπέτεια δι' ἡμᾶς τὸ νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν ἄνω κλήσιν, ἅς ἐνθυμώμεθα ὅτι ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡμεῖς ἐπὶ τοσοῦτον ἐμπνεώμεθα ὑπὸ τῶν "μεγίστων καὶ τιμίων τούτων ἐπαγγελιῶν" ὥστε νὰ ἐργαζώμεθα διὰ ταῦτα τὰ ὅποια ὁ Κύριος ἔθεσε πρὸ ἡμῶν, καὶ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀλαζονία δι' ἡμᾶς νὰ ἀρνηθῶμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Πατὴρ προσφέρει εἰς ἡμᾶς.

Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΗΘΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ-
ΓΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ.

Τὸν χαρακτῆρα δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἀπὸ δύο διαφόρους ἀπόψεις. Ὄταν ὁ Ἀδὰμ ἐδημιουργήθη, εἶχεν ἀγαθὸν καὶ μέγαν χαρακτῆρα, ἦτο ἐστεφανωμένος "μὲ δόξαν καὶ τιμὴν." ἦτο τέλειος, εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει, ἐντούτοις διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον δεδομένου χαρακτῆρος καὶ τοῦ ἀναπτυσσομένου καὶ δοκιμαζομένου διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐλευθέρας θελήσεως. Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ἐπιθυμεῖ ὅπως τὰ νοητὰ Αὐτοῦ πλάσματα ἐξασκῶσι τὴν θέλησιν αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἀδὰμ ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος Ἐαυτοῦ καὶ τὸν στερήσῃ τοῦ ὅ,τι καλοῦμεν ἠθικὴν ἐκλογὴν, ἐξέλεξεν ὅπως τῷ δώσῃ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Ἐαυτοῦ

χαρακτηῖρος περιλαμβανομένης τῆς ἐλευθέρας ἠθικῆς
 ἐνεργείας, καὶ βουλήσεως. Οὕτως, ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν
 ἄνθρωπον "κατ' εἰκόνα Ἐαυτοῦ." Ὁ Θεὸς προεγνώριζε
 τὴν πτῶσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ πάσας τὰς συμπαρομαρ-
 τούσας περιστάσεις. Ἐγνώριζεν ὅτι, τὸ νὰ ἐπιτρέ-
 ψῃ τὸ κακὸν ἐπὶ τινα καιρὸν, ἤθελεν ἐπὶ τέλους
 ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μεγάλην εὐλογίαν πάντων.
 Ἐγνώριζεν ὅτι, ἤθελεν ἔλθει καιρὸς, ὅποτε πᾶν
 κτίσμα ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἤθελεν ὑπακούσῃ
 εἰς Αὐτὸν, οὐχὶ διότι δὲν ἤθελεν ὑπάρξει εὐκαι-
 ρία ὅπως πράξῃ ἄλλως, ἀλλ' ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἐκλογῆς.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκτιμῶσι τὸν χαρακτήρα τοῦ
 Θεοῦ πρέπει νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν
 χαρακτήρα Του. Μόνον οἱ τοιοῦτοι θέλουσιν εἶσθαι
 ἀξιοὶ αἰωνίου ζωῆς εἴτε μετὰ τῶν ἀγγέλων εἴτε
 μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεὸς δοκιμάζει κατὰ τὸν
 κανόνα τοῦτον ἐκείνους οἵτινες εὐρίσκονται ὑπὸ
 δοκιμασίαν δι' αἰώνιον ζωὴν, ἐὰν εἶναι ἀξιοὶ ταύ-
 της. "Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν
 ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν," ἐξ ἐλευ-
 θέρας θελήσεως καὶ ἐξ ἀγάπης.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΤΙ ΕΧΟΜΕΝ ΝΟΜΟΝ;

"Ἡ ἀγάπη κακὸν δὲν κάμνει εἰς τὸν
τὸν πλησίον, εἶναι λοιπὸν ἐκπλή-
ρωσις τοῦ νόμου ἢ ἀγάπη." ΡΩΜΑΙ-
ΟΥΣ ιγ:10, ΕΒΕΔΟΣ κ:1,2.

ΥΠΗ εἶναι ἡ ἀρχὴ σειρᾶς μαθημάτων
βασισθέντων εὐρέως ἐπὶ τοῦ Νόμου
τοῦ δοθέντος εἰς τὸν Ἰσραὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
διὰ χειρὸς τοῦ Μωϋσέως. Θὰ ὑπάρξουν ἐπίσης
κατάλληλα ἐδάφια ἐκ τῆς Π.Διαθήκης, καθὼς
καὶ ἐκ τῆς Κ.Διαθήκης, καὶ ἄλλων συγγραφέων.
Ἡ ἐπικεφαλὴ τοῦ μαθήματος τούτου ἐρώτησις
εἶναι, Διατί ἔχομεν νόμον; Ὁ χειρισμὸς τοῦ
Σύμπαντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔχει βασισθῇ εἰς νό-
μον. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἐλέγ-
χονται ὑπὸ νόμου, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄψυχα
ἀντικείμενα. Ὅποια σύγκρουσις τῶν κόσμων ἡ-
θελεν γείνειν ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές!

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐδημιουργήθη κατ' εἰ-
κόνα Θεοῦ, ἐλέγχεται ὑπὸ νόμων, ἐπὶ τῶν ὁ-
ποίων οὗτος λογικεύεται, ἐὰν οὗτος θέλει,
καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ὅπου ὁ νόμος οὗτος ἀ-
γνοεῖται, ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει ζημίαν. Τὸ ἐ-

ξέχον Γραφικὸν παράδειγμα τούτου εἶναι ἡ παρακοὴ τοῦ Ἀδάμ εἰς τὸν θεῖον νόμον, καὶ αἱ χιλιάδες ἐτῶν παθημάτων καὶ θανάτου, πρὸς τὸν ὅποιον τοῦτο ὠδήγησεν. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ παρακοὴ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας τελικῶς εἶναι θάνατος.

Ἦτο εὐθὺς μετὰ τὴν ἔξοδον τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς τὸν Νόμον Του. Καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὁ Κύριος ὑπεσχέθη ζωὴν εἰς ὅποιονδήποτε ἡθέλεν κρατήσῃ τὸν Νόμον τοῦτον τελείως, ὁ Νόμος ὁ ἴδιος δὲν ἦτο ἡ προμήθεια τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἢ εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς ὅλους τοὺς θέλοντας καὶ εὐπειθεῖς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξεφράσθη ἐν τῇ ὑποσχέσει ἣν Οὗτος ἔκαμεν εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι μέσῳ τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἤθελον εὐλογηθῇ με ζωὴν, τοῦτο εἶναι μέσῳ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. ΓΕΝ. ιβ:3.

Διατὶ λοιπὸν ἐδόθη ὁ Νόμος; ὁ Παῦλος ἐρωτᾷ; Ἡ ἀπάντησις του εἶναι "ἐνεκεν τῶν παραβάσεων προσετέθη ἑωσοῦ ἔλθῃ τὸ σπέρμα πρὸς τὸ ὅποιον ἔγεινεν ἡ ἐπαγγελία." ΓΑΛ. γ:19. Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ ἐν τῷ ἰδίῳ κεφαλαίῳ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς του, ὅτι, ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ ὑποσχεθὲν "σπέρμα" τοῦ Ἀβραάμ, μέσῳ τοῦ ὁποίου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, εἶναι ὁ Χριστὸς. ἐδ. 16. Οἱ ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ βήματα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι κληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ "σπέρματος." ἐδ. 27-29.

"Ἄνευ νόμου ἔθνος ἢ λαὸς, χειροτερεύει

ταχέως καὶ ἐξαφανίζεται. Οὕτω, καθὼς ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ, ἐνεκεν παραβάσεως ὁ Νόμος ἐδόθη εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἵνα κρατήσῃ αὐτοὺς ἡνωμένους ὡς λαὸν, μέχρις οὗτοῦ ἔλθῃ ὁ Χριστός, διότι, καθὼς αἱ Γραφαὶ δεικνύουν, τοῦτο ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἰς τοὺς φυσικοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραὰμ ἤθελεν δοθῇ ἡ εὐκαιρία ἵνα γείνουν συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μελλοντικῷ ἔργῳ τῆς εὐλογίας ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Ὃταν ὁ Χριστὸς ἦλθε, μόνον ὀλίγοι ἐδέχθησαν Αὐτὸν, ὅθεν ὁ Κύριος ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς, ἵνα ἀποτελειώσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ προοριζομένου ἀριθμοῦ τοῦ ὑποσχεθέντος σπέρματος.

ΨΑΛΜΟΣ ριθ:99-104.

Τὸ ἱστορικὸν περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ, εἶναι προφανῶς ἔλλαψις σεβασμοῦ τοῦ Νόμου τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς, ὡς καὶ εἰς κάθε γενεὰν ὑπῆρξαν μερικοὶ περὶ τῶν ὀποίων τοῦτο δὲν ἀληθεύει. Ὁ Ἰησοῦς ἀναφέρεται εἰς αὐτοὺς ὡς "ἀληθῶς Ἰσραηλίτας εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει δόλος." Οἱ προφηταὶ καὶ ὁ Ψαλμωδὸς ὑπῆρξαν μεταξὺ αὐτῶν.

Ὁ Ψαλμωδὸς ἔγραψεν, "Πόσον ἀγαπῶ τὸν νόμον σου,!" Ὁλην τὴν ἡμέραν εἶναι ἡ μελέτη μου." ΨΑΛΜ. ριθ:97. Καὶ πάλιν, "Διὰ τῶν προσταγμάτων σου μετέκαμες σοφώτερον τῶν ἐχθρῶν μου." ἐδ. 98. "Εἶμαι σοφώτερος πάντων τῶν διδασκόντων με, διότι τὰ μαρτύριά σου εἶναι ἡ μελέτη μου." ἐδ. 99.

Πόσον εὐγλωττος εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ψαλμωδοῦ καθὼς οὗτος συνεχίζει,

" Εἶμαι συνετώτερος τῶν γερόντων, διό-
τι ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου. Ἀπὸ πάσης
ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου,
διὰ νὰ φυλάξω τὸν Λόγον σου. Ἀπὸ τῶν
κρίσεων σου δὲν ἐξέκλινα, διότι σὺ μὲ
ἐδίδαξας. Πόσον γλυκεῖς εἶναι οἱ λόγοι
σου εἰς τὸν οὐρανίσκον μου! εἶναι ὅ-
πῃ τὸ μέλι εἰς τὸ στόμα μου." ἐδ.100-103.

Ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐδίδασκεν ὅτι δύνα-
ται τις νὰ ἀποκτήσῃ αἰώνιον ζωὴν τηρῶν τὸν
Νόμον, Οὗτος δὲν ἦλθεν νὰ καταστρέψῃ τὸν
Νόμον, ἀλλὰ νὰ πληρώσῃ-ἐκπληρώσῃ-τὸν Νόμον.
MATΘ. ε:17. Τὸ ἐδάφιδν μας ἐξηγεῖ ὅτι, "ἡ ἀ-
γάπη εἶναι ἐκπλήρωσις τοῦ Νόμου," καὶ βε-
βαίως ὁ Ἰησοῦς ἐξεικόνιζε τὸν τρόπον τῆς
ἀγάπης καταθέτων τὴν ζωὴν Του διὰ τὸν Ἰσρα-
ὴλ καὶ διὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

---ooo---

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ

" Μὴ ἔχῃς ἄλλους Θεοὺς πλὴν ἐμοῦ."
ΕΞΟΔ. κ:3-5.

ΕΝΤΟΛΗ ἡ δοθεῖσα εἰς τὸν ἀρχαῖον
Ἰσραὴλ, "Μὴ ἔχῃς ἄλλους θεοὺς πλὴν
ἐμοῦ," εἶναι ὁμοίως ἐφαρμόσιμος διὰ τὸν
λαὸν τοῦ Κυρίου σήμερον καθὼς αὕτη ἦτο διὰ
τοὺς Ἰσραηλίτας. Ἀληθῶς, ὁ Οὐράνιος Πατήρ
πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ὑπέρτατος ἐν τῇ ζωῇ μας,
ἐὰν θέλομεν νὰ ἡμεθα εὐάρεστοι εἰς Αὐτόν.
Ὅταν ἀφιεροῦμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τὸν Θε-
όν, Οὗτος γίνεται ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία ἐν τῇ

ζωῇ μας, καὶ ἐπιτρέποντες, ἄλλα ἐνδιαφέροντα ἵνα συγκρουσθοῦν μὲ Αὐτὸν, δύνανται νὰ ὀδηγήσουν εἰς ἀβεβαιότητα καὶ πιθανῶς χάος ἐν τῇ ζωῇ μας.

Ὁ ἀληθὴς Θεὸς ἐκφράζει τὸ σχέδιόν Του καὶ τὸ θέλημά Του μέσω τοῦ Λόγου Του, τῆς Γραφῆς. Ὅθεν, πλήρης ὑπακοῇ εἰς Αὐτὸν ἀπαιτεῖ τελείαν ὑποταγὴν εἰς τὸν Λόγον Του. Δυνάμεθα νὰ πληροφορηθῶμεν ἀπὸ ἄλλας πηγὰς ἢ ἐξ ἄλλων προσώπων καὶ συγγραμμάτων. Ἀλλ' ἡ τελικὴ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ κατεύθυνσιν ἐν τῇ ὁποίᾳ δυνάμεθα νὰ ὑπάρχωμεν, πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς ὃ, τι ὁ Θεὸς εἶπεν ἐν τῷ ἐμπνευσμένῳ Λόγῳ Του. Κατὰ καιροῦς τοῦτο γίνεται δεινὴ δοκιμασία τῆς ὑπακοῆς μας πρὸς τὸν Θεόν, διότι ἄλλαι ἀπόψεις καὶ γινῶμαι ἴσως φαίνονται περισσότερον ἐλκυστικαὶ παρὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὡς ἐκφράζεται τοῦτο εἰς τὸν Λόγον Του.

Λατρεία εἰκόνων ἐπεκράτησεν ἐν τῷ κόσμῳ διὰ μέσω τῶν αἰώνων. Τὸ νὰ ἐγγίσης καὶ ἴδῃς κάτι τι ὅπερ παριστᾷ θεότητα, καὶ ὅτι τοῦτο δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πίστιν καὶ φέρῃ τι νὰ πλησιέστερον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀπηγορευμένον ἐν τῷ Λόγῳ Του, καὶ πιθανῶς μέγας πειρασμὸς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀποβλέποντες ἐπὶ εἰκόνας ὡς οὔσης πράγματι θεός, καὶ γονυπετοῦντες ἐκζητοῦμεν ἐπεμβάσεις εἰς τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν. Οἱ χριστιανοί, διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως προτρέπονται νὰ βλέπουν εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα, διότι τὰ βλεπόμενα εἶναι πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια. Β΄ ΚΟΡ. 8:18. "Θέλεις προσκυνήσῃ Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει." ΛΟΥΚ. 8:8.

" Οὐδεὶς δύναται δύο κυρίους νὰ δουλεύῃ." Συμπληρῶν τὴν σκέψιν ταύτην ὁ Ἰησοῦς προσέθεσεν "δὲν δύνασθε νὰ δουλεύητε Θεὸν καὶ Μαρμωνᾶν." ἐδ. 24. Μαρμωνᾶς σημαίνει χρήμα. Μὲ ἄλλους λόγους, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἱσ-
ταται ὡς ἀσφάλεια ἐν τῷ κόσμῳ μεταξὺ ἐκεί-
νων οἱ ὅποιοι δὲν θέτουν τὴν πλήρη αὐτῶν ἐμ-
πιστοσύνην εἰς τὸν Κύριον. Τοῦτο δὲν ἐννοεῖ
ὅτι εἶναι ἁμαρτία τὸ νὰ κατέχῃ τις χρήματα.
'Εν τῇ πρὸς Α'. ΤΙΜ.ς:10, ἐπιστολῇ του ὁ
Παῦλος ἐξηγεῖ ὅτι, ἡ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν
εἶναι ἡ φιλαργυρία. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ χρήμα
εὐκόλως ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν
τῇ ζωῇ μας, καὶ οὕτω τὸ χρήμα γείνεται ἄλλος
θεὸς.

Ὑπάρχουν διάφοροι ἄλλοι θεοὶ οἵτινες
πειράζουν τοὺς ἀφιερωμένους χριστιανοὺς. Ἐ-
πιπροσθέτως τῶν χρημάτων-πλούτου- ὑπάρχουν
αἱ κοσμικαὶ ἀπολαύσεις, φιλοδοξίαι, ἐργασία
ἡμῶν, καὶ πλῆθος ἄλλων πραγμάτων ἅτινα τεί-
νουν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν πλήρη ἀφιέρωσιν
πρὸς τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα. Αἱ Γραφαὶ
κάμνουν σαφὲς ὅτι τὸ θεῖον θέλημα καταπατεῖ-
ται ὅταν δίδωμεν τὴν ὑψίστην ἀφιέρωσιν ἡμῶν
πρὸς ὅ,τι δῆποτε ἢ ὁποῖονδῆποτε ἄλλον, ἐκτὸς
τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς.

Τὸ 25ον ἐδ. ἀναγινώσκει

" Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, Μὴ μεριμνᾶτε περὶ
τῆς ζωῆς σας, τὴ νὰ φάγητε ἢ τὴ νὰ πί-
ητε, μηδὲ περὶ τοῦ σώματός σας, τὴ νὰ
ἐνδυθῆτε. Δὲν εἶναι ἡ ζωὴ τιμιώτερον
τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;"

Δηλ. δὲν πρέπει νὰ ἡμεθα ἀνήσυχοι περὶ τῶν
 ὑλικῶν πραγμάτων καὶ ἀπόψεων τῆς ζωῆς. Καὶ
 κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἐξηγεῖ διατι, μεταχειριζό-
 μενος τὸ παράδειγμα τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἀν-
 θέων τοῦ ἀγροῦ, ἀποδεικνύει ὅτι ταῦτα δὲν
 ἀνησυχοῦν περὶ τῆς τροφῆς των ἢ τῆς ἐνδυμα-
 σίας των, διότι ὁ Πατὴρ φροντίζει περὶ αὐ-
 τῶν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ
 τρέφει καὶ ἐνδύει τὸν λαὸν Αὐτοῦ. Εἶναι οἱ
 Ἑθνικοὶ, οἱ ἄπιστοι οἵτινες δαπανοῦν τὰς
 ἐνεργείας των φροντίζοντες διὰ ὑλικά πράγ-
 ματα τῆς ζωῆς, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἔχουν τὸν Οὐ-
ράνιον Πατέρα ὡς Θεὸν των.

Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ γνωρίζει ὅτι ὑ-
 πάρχουν ὠρισμένα ὑλικά πράγματα τῆς ζωῆς,
 τῶν ὁποίων ἔχομεν ἀνάγκην, καὶ Οὗτος θὰ προ-
 μηθεύσῃ ἐκεῖνα, χωρὶς ἀνησυχούς σκέψεις ἐκ
 μέρους ἡμῶν. Ὡς ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, πρέ-
 πει νὰ ζητῶμεν πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θε-
 οῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Του, ὅλα τὰ ἄλλα τὰ
 ὅποια χρειαζόμεθα θὰ προστεθοῦν συμφώνως τῶν
 ἀναγκῶν μας. Ἡ ἀναφορὰ ἐνταῦθα εἶναι πλήρης
 καὶ τελεία παράδοσις τῶν ἐαυτῶν μας εἰς τὰς
 χεῖρας τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς, ἀναγνωρίζον-
 τες Αὐτὸν ὡς τὸν Ὑπέρτατον πάντων ἐν τῇ κα-
 θιερωμένῃ ἡμῶν ζωῇ.

---οοο---

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑ ΧΕΙΛΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.

" Δὲν θέλει εἰσέλθει εἰς τὴν βασιλεί-
 αν τῶν οὐρανῶν πῶς ὁ λέγων πρὸς ἐμὲ,
 Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὁ πράττων τὸ θέλη-
 μα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρα-
 νοῖς." ΜΑΤΘΑΙΟΥ 7:21, ΕΞΟΔΟΣ 1:7.

ΝΟΙΓΟΝΤΕΣ τὸ μάθημα τοῦτο, ἔχομεν μίαν τῶν Δέκα Ἑντολῶν ὑπ' ὄψιν. "Μὴ λαμβάνεις τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ." Παρὰ πολλῶν τοῦτο ἐννοεῖται νὰ σημαίνει βέβηλον, βλάσφημον γλῶσσαν ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀνευλαβῶς χρησιμοποιοῦται, ἀλλ' ἀμφιβάλλομεν ἐὰν αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐννοια τῆς ἐντολῆς ταύτης.

Πολλοὶ σχολιασταὶ ἀρῶνται τὴν πληροφωρίαν ταύτην ἐκ τῆς εἰς εὐρεῖαν κλίμακα χρησιμοποίησεως εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας ὡς ὄρκον πρὸς σφράγισιν ἀγορᾶς ἢ συμβολαίου. Εἰς, λαμβάνων τὸν ὄρκον τοῦτον, δύναται συγχρᾶ νὰ ὀρκίζεται εἰς τὸ ὄνομα μιᾶς θεότητος. Οἱ Ἰσραηλῖται, βεβαίως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ των. Τοῦτο λέγεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐδάφιδν μας νὰ μὴ λαμβάνομεν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐπὶ ματαίῳ, τὸ ὅποῖον ἤθελε γείνει, ἔαν τὸ τὸ ὄνομα Του ἐχρησιμοποιῆτο οὕτω καὶ ὁ ὄρκος δὲν ἐτιμᾶτο.

Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἡ περισσότερον ἀρμόδια ἐννοια εἶναι βαθύτερον τούτου. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς ὁλοκλήρως εἰς τὸν Θεόν, ἐγγράφονται εἰς τὸ ὄνομα Του. Ὁ Ἰάκωβος ἐξήγησεν ὡς πρὸς τὴν κλῆσιν τῶν Ἑθνικῶν, ὅτι ὁ Θεὸς κατὰ πρῶτον ἐπεσκεύεθη τὰ Ἑθνη, ὥστε νὰ λάβῃ λαὸν "διὰ τὸ ὄνομα Του." ΠΡΑΞ. ιε:24.

Ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται ἐβέβηλῶσαν τὸ ὄνομα Του μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν. ΙΕΖ. λς:22. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐδέχθησαν τὸν Δημιουργὸν ὡς Θεὸν των, ἀναμένονται ὅπως σέβονται καὶ λατρεύουν τὸ ὄνομα Του, καὶ φέρουν

δόξαν εἰς αὐτὸ μέσω τῆς πιστότητος των εἰς τοὺς νόμους Του καὶ τὰς ἐντολὰς Του. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶναι ἄπιστοι εἰς τὴν διαθήκην των -συνθήκην των ἐπὶ θυσίᾳ- μετ' Αὐτοῦ, εἶναι ἔνοχοι, λαμβάνοντες τὸ ὄνομα Του ἐπὶ ματαίῳ, βεβηλώνοντες τὸ ὄνομα Του, καὶ καθὼς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐντολῆς ἀναγινώσκει, "Ὁ Κύριος δὲν θέλει ἀθωώσει τὸν λαμβάνοντα ἐπὶ ματαίῳ τὸ ὄνομα Του." ΕΞΟΔ. κ:7.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ κ: 1-6.

"Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Προσέχετε νὰ μὴ κάμῃτε τὴν ἐλεημοσύνην σας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ βλέπησθε ὑπ' αὐτῶν, εἰ δὲ μὴ, δὲν ἔχετε μισθὸν πλησίον τοῦ Πατρὸς σας τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς." ἐδ. 1.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπεκτείνεται ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν συμβουλήν νὰ μὴ ἡχῶμεν τὴν σάλπιγγα διὰ νὰ ἀνακοινώσωμεν τὰς ἐλεημοσύνας ἡμῶν. Τοῦτο, Οὗτος ὑποδεικνύει, δύναται νὰ ζητῇ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀνθρώπων παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ὑποδεικνύει ὅτι οἱ ὑπὲρ ῥέται ἔκαμνον τοῦτο εἰς τὰς Συναγωγὰς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Του. "Ἀληθῶς σᾶς λέγω, οὗτοι ἔχουσιν ἤδη τὸν μισθὸν των," ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται ἐξ ἀνθρώπων, οὐχὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐλεημοσύνη, ἐξηγεῖ ὁ Ἰησοῦς, δύναται νὰ γείνη ἐν κρυπτῷ, καὶ ὅταν ἡ ἀρχὴ αὐτῇ ἐκτελεῖται "ὁ Κύριος ὁ ἴδιος θέλει σὲ ἀνταμείψει ἐν τῷ φανερῷ." ἐδ. 4. Ὁ Ἰησοῦς ἐφαρμόζει τὴν ἰδίαν ἀρχὴν διὰ τὴν προσευχὴν. Τὸ κύριον σημεῖον εἶναι ὅτι, ἡ ὑπηρεσία ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ αἱ προσευχαί, δύ-

γανται νὰ γείνωνται ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, καὶ ὥς ἐκ τούτου νὰ μὴ γείνωνται δημοσίως, ἀλλὰ "ἄς μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερὰ σου τὶ κάμνει ἡ δεξιὰ σου." ἐδ. 3.

ΜΑΡΚΟΣ 7:5-8.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν, διατιοὶ μαθηταὶ δὲν ἐτήρουν τὰς παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων, Οὗτος ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς, "Καλῶς ὁ προφήτης Ἡσαΐας προφήτευσεν περὶ ὑμῶν ὑποκριταί, καθὼς εἶναι γεγραμμένον, Οὗτος ὁ λαὸς μὲ πλησιάζει διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ μὲ τιμᾷ διὰ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ καρδιά αὐτοῦ ἀπέχει μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, εἰς μάτην δὲ μὲ σέβονται διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων." ΜΑΡΚΟΥ 7:5-8.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ, αἱ παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων ἀπέτυχον ἵνα διατηρήσουν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τὸν Μέγαν Θεὸν τῆς Βίβλου ὡς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐκράτησαν τὸν λαὸν ὀλίγον ἢ πολὺ μέσω φόβου, καθὼς καὶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἐκρατήθη διὰ τῶν αἰωνίων βασάνων διδασκαλίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τοῦτο ἀπλοῦν ὅτι δὲν θέλει ὅπως οἱ μαθηταὶ Του ἀκολουθήσουν τὰ παράδειγμα τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Οὗτος ἤθελεν αὐτοὺς μᾶλλον νὰ ὑπακούουν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ποιοῦντες τοῦτο αἱ διδασκαλαὶ τῶν ἡθελον ὁδηγήσει εἰς τὴν ἀγάπην, ἀγάπην τοῦ ἐνδὲς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος.

Αἱ παραδόσεις τῶν ἀνθρώπων συχναίς, ἂν

ὅχι πάντοτε, ὁδηγοῦν εἰς ἀντίθετον διεύθυν-
σιν. Τὸ πλύσιμον τῶν ἁγγείων καὶ τῶν ποτη-
ρίων αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἐντυπώνει φόβον, ἀλλ'
ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἀκολουθοῦν τοῦτο καὶ
ἄλλας παραδόσεις, ἐξωστρασκίσθησαν καὶ ἡ-
πειλήθησαν -κάμνοντες αὐτοὺς νὰ αἰσθάνωνται
ὅτι οὗτοι ἦσαν ἀπειθεῖς εἰς τὸν Θεόν.

Τὸ ἐδάφιδον μας εἶναι ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ
σημείου τοῦ μαθήματος, δεικνύον ὅτι, ἡ ὑπη-
ρεσία ἀπλῶν χειλέων δὲν εἶναι ἀρκετὴ, ὅτι
εἶναι μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι πράγματι πράτ-
τουν τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, θὰ εἰσέλ-
θουν εἰς τὴν διακυβερνητικὴν φάσιν τῆς βα-
σιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἴσως ἀπατῶμεν ἀνθρώ-
πους λέγοντες, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' οὐχὶ τὸν
ἴδιον τὸν Κύριον.

---ooo---

ΕΡΓΟΝ, ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, ΛΑΤΡΕΙΑ

"Ἐνθυμοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, διὰ
νὰ ἀγιάζῃς αὐτήν." ΕΞΟΔΟΣ κ:8-11.

--oo--

ΠΑΡΧΟΥΝ δύο ἐκθέσεις ὅσον ἀφορᾷ
τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἵνα τηρῶμεν
τὸ Σάββατον. Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς
ΕΞΟΔΟΥ, ἥτις παρατίθεται εἰς τὸ
μάθημά μας, ἐλέχθη εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας,
ὅτι, τηροῦντες τὸ Σάββατον θὰ ἐνεθυμοῦντο
τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ περὶ Δημιουργίας, ὅτι ὁ
Θεὸς ἡργάσθη "ἐξ ἡμέρας" καὶ ἀναπαύθη κατὰ
τὴν ἑβδομην. Εἰς ΔΕΥΤΕΡ.ε:15, ἡ ἐντολὴ τοῦ
Σαββάτου ἐπαναμβάνεται, καὶ ἐνταῦθα, ἐν σχέ-

σει μὲ ταύτην, οἱ Ἰσραηλῖται θὰ ἐνεθυμοῦντο τὴν ἀπελευθέρωσιν των ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Ἀφ' οὗτου ὑπεδουλώθησαν ἐν Αἰγύπτῳ, εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν οἱ Ἰσραηλῖται εἶχον καθ' ὁλοκληρίαν ὁποῖνα δῆποτε ἡμέραν ἀναπαύσεως.

Συμφώνως τῷ Νόμῳ, θὰ ὑπῆρχον ἕξ ἡμέραι ἐργασίας, καὶ μία ἡμέρα ἀναπαύσεως. Ἡ ἐπικεφαλὴ τοῦ μαθήματός μας μνημονεύει τρίτην τινὰ ἀπαραίτητον ἐνέργειαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλ. λ α τ ρ ε ί α ν. Ἐντούτοις, τίποτε δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ περὶ Σαββάτου ὅτι θὰ ἐγένετο ἐπίσης ἡμέρα λατρείας. Νομίζομεν ὅτι, ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, διαρκούντος τοῦ παρόντος αἰῶνος, σοφῶς συχνάκις χρησιμοποιοῦν τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἀναπαύσεως, ὡς κατάλληλον καιρὸν συναθροίσεως διὰ νὰ λατρεύσουν τὸν Κύριον. Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ΛΟΥΚ. δ:16, ὑποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐσυνήθιζε νὰ ἀκολουθῇ λατρείαν ἐν τῇ Συνάγωγῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

ΜΑΡΚΟΥ β: 23-28.

Ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν καλῶς γνωστὴν ἔκθεσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἀποσπῶντας ἄσ-τάχυα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Ὁ Ἰησοῦς ἠρωτήθη παρὰ τῶν Φαρισαίων, "Διατί οὗτοι πράττουσιν ἐν Σαββάτῳ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν συγχωρεῖται;" Ἀπαντῶν ὁ Ἰησοῦς ὑπενθύμισεν εἰς τοὺς Φαρισαίους περὶ τοῦ Δαβὶδ, ὅτι, ὅτε ἀνθρωπίνῃ ἀνάγκῃ ἔλαβεν χώραν, οὗτος-ὁ Δαβὶδ- εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔφαγεν τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἐν Σαββάτῳ, "τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι συγκεχωρημένον παρὰ εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ τρώγωσιν."

Ὁ Δαβίδ, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐπεΐνασαν. Προφανῶς οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως ἦτο, ἡ μόνη τροφή διαθέσιμος εἰς αὐτοὺς, ὥστε οὗτοι δὲν ἐδίστασαν νὰ συμμετάσχουν αὐτῆς. Ἡ ὑπόδειξις τοῦ Ἰησοῦ περὶ τοῦ Δαβίδ, ἐν τῇ ἀπαντήσει πρὸς τοὺς Φαρισαίους, ἴσως ἔτεινεν εἰς σιωπὴν αὐτῶν, διότι ὁ Δαβίδ ἔχαιρεν μεγάλης ἐκτιμήσεως μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Φαρισαίων.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐξήγησε περαιτέρω, ὅτι, "τὸ Σάββατον ἔγεινε διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον." ἐδ. 21. Ὁ Ἰησοῦς περαιτέρω ἐξήγησεν ὅτι "Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος καὶ τοῦ Σαββάτου," ὑποδεικνύων ὅτι Οὗτος δὲν ἠθέλην ἐπικριθῆ καταλλήλως παρὰ τῶν Φαρισαίων, διότι ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του νὰ ἀποσπῶσιν ἀστάχυα διὰ τὴν ἀναγκαίαν αὐτῶν τροφήν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἥτις ἡμέρα ἔγεινεν "διὰ τὸν ἄνθρωπον."

Ἐν τῇ πρὸς EBP. δ: 3, 4, 10, ὁ ἀπόστ. Παῦλος ἐκθέτει ἀντιτυπικὴν σημαντικότητά τοῦ Σαββάτου, πῶς ὁ Θεὸς ἀνεπαύθη τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Παραθέτομεν,

" Διότι εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κατάπαυσιν ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες, καθὼς εἶπεν, Οὕτως ὡμοσα ἐν τῇ ὁργῇ μου, δὲν θέλουσιν εἰσέλθει εἰς τὴν κατάπαυσίν μου, ἂν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐτελείωσαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Διότι εἶπεν ἐν μέρει τινὶ περὶ τῆς ἐβδόμης οὕτω, "Καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ." Διότι ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ -τοῦ Χριστοῦ- καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καθὼς ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ."

ΛΟΥΚΑΣ δ: 16-19.

Ἐνταῦθα εὗρίσκομεν τὸν Ἰησοῦν ἐν τῇ Συναγωγῇ τῆς Ναζαρέτ, "καθὼς ἦτο ἡ συνήθεια Του." Τίποτε δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἐντολῇ τοῦ Σαββάτου νὰ ἀπαγορεύῃ θρησκευτικὴν λατρείαν, οὔτε κάτι ὅπερ διετάσσετο ὡς μέρος τῆς τηρήσεως τοῦ Σαββάτου. Τοῦτο ἦτο ἐν Ναζαρέτ, καὶ δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι, ὅπουδὴποτε ὁ Ἰησοῦς παρευρίσκετο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, Οὗτος ὁμοίως ἠκροᾶτο τῆς λατρείας τῆς Συναγωγῆς.

Ἐκεῖ, ἐνεχειρίσθη εἰς Αὐτὸν ἡ Π. Διαθήκη, καὶ ἠνοιξεν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐου κεφ. ξα: ἔνθα ωραιότατα σκιαγραφεῖ τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, διὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ἀφοῦ ἐμελέτησε τὰ πρῶτα ἐδάφια τοῦ κεφαλαίου τούτου, καὶ ἔκλεισε τὸ βιβλίον, ὅτι ἡ προφητεία αὐτῇ ἐξεπληρώθη εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν, διότι περὶ ἑαυτοῦ αὕτη ἀνεφέρετο. Ἐπίσης εἰς τὴν Κ. Διαθήκην δεικνύεται ὅτι ἡ προφητεία αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ Σώματος Αὐτοῦ, τοὺς ἀκολουθοῦντες Αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα. MATΘ. ε:4, ΡΩΜ. ι:15. Οποῖαν ἀληθῶς παρήγορον ἀγγελίαν περιλαμβάνει τοῦτο! Παρηγοροῦνται πάντες οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, τώρα καὶ μετέπειτα ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος, θὰ παύσουν νὰ πενθοῦν ἕνεκεν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. AMHN.

" Σιγᾶν τὴν ἀλήθειαν χρυσὸν ἐστὶ
θαπτειν."

Τ Α γεγονότα
τῶν ἡμερῶν
μας διήγειραν
τὸ ἐνδιαφέρον
πολλῶν Ἀμερικανῶν
διανοουμένων
νὰ ἐγκύψουν καὶ
παρατηρήσουν τὴν
γενικῶς ἠθικὴν

κατάπτωσιν τοῦ λαοῦ, καὶ ζητοῦν νὰ ἀνακαλύψουν
τὶ ἐμπεριέχει, καὶ παρακινεῖ τὴν πορείαν τῆς πα-
ρούσης κοινωνικῆς ἠθικῆς καταπτώσεως. Ὁ φιλόσο-
φος ἱστορικὸς καὶ κοινωνιολόγος WILL DURANT, γρά-

φων εἰς τὴν ἐφημερίδα LONG ISLAND PRESS N.Y. τῆς 22ας Δεκεμ. 1963 λέγει μὲ ἐπικεφαλίδα τοῦ ἄρθρου του "Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΣ ΣΙΓΗΣ," τὰ ἐξῆς μεταξὺ ἄλλων,

" Πρέπει νὰ ὑψωθῇ φωνὴ παρὰ πάντων περὶ τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς καταπτώσεως ἐπὶ τῆς ΑΤΙΜΙΑΣ, ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΟΣ, καὶ ΑΣΕΜΝΟΤΗΤΟΣ εἰς τὴν ὁποίαν βαδίζει ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῆς ἀνθρώποτης σήμερον. Φοβούμεθα νὰ ὑψώσωμεν φωνὴν διὰ τὴν ἀλήθειαν ταύτην τοῦ καιροῦ μας μήπως λογισθῶμεν ὡς "ἄνθρωποι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ"-OLD FASHIONED- καὶ ἐπιτρέπομεν τὰ τέκνα μας νὰ μορφώνονται μὲ κινηματογραφικὰς ταινίας καὶ Τηλεβιζίου, αἵτινες συνηθίζουν αὐτὰ εἰς κακουργήματα, φόνους, ἐκβιασμούς, παρατηροῦντα ποταπούς ἡρώισμους ἡρώων καὶ ἡρώιδων, λαμβανόντων τὸν νόμον εἰς τὰς χεῖρας των. Προστατεύομεν καὶ ὑποστηρίζομεν -διὰ τῆς σιγῆς μας- ἔργα πωλοῦμενα πρὸς ἐπίδειξιν, διότι εὐαρεστοῦν τὴν κατωτάτην κοινωνικὴν διάνοιαν. Εἰδωλοποιούμεν καὶ θεωροῦμεν ἥρωας τῆς ὀθόνης ἐκείνους οἵτινες ἀσυστόλως καὶ ἐσκεμμένως καταστρεφουν οἰκογένειαν κατόπιν οἰκογενείας, διασπάζοντες κοινωνικοὺς δεσμοὺς καὶ οἰκογενειακὴν γαλήνην.

"Οχι μόνον δίδομεν χρήματα, ἀλλὰ τιμῶμεν -διὰ μεταλλίων- συγγραφεῖς οἵτινες πωλοῦν ἀπὸ χώραν εἰς χώραν ἔργα κινηματογραφικὰ διεγείροντα τὰς ὁρμὰς τῶν φύλων." Ἀσεμνα περιοδικὰ καὶ ζωγραφίαι, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Μουσεῖα ἀκόμη, γυρίζουν τὸν στόμαχόν μας ἀπὸ ἀηδίας μὲ τὴν λέξιν "καλλιτεχνία". Τὰ ὧτα μας ἐξευτελίζονται μὲ κακόφωνον μουσικὴν μὲ σεξουαλικὰς κινήσεις, διεγείρουσαι τὰ πά-

" θη τῆς ἀκολασίας." Ἀς ὑψώσωμεν φωνήν, ἡ κοινὴ γνώμη ἅς ἀνορθωθῇ εἰς τὸν ἠθικὸν κανόνα, μεταβάλλοντες τὴν ἄσεμνον καὶ ἀγρίαν νεολαίαν εἰς σεμνοὺς πολίτας. Ἡ ἱστορία θὰ μᾶς καταδικάσῃ καὶ κατακρίνῃ ὡς υποκριτὰς καὶ συνενόχους τῶν ἀνομιῶν τούτων τῆς κοινωνίας μας. Ἀς ὑψώσωμεν φωνήν, ἅς εἰπωμεν, ἅς εἰπωμεν σθεναρῶς καὶ δημοσίως, ὅτι βαρέως φέρομεν τὴν διαφθορὰν εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν ἀτιμίαν -DISHONESTY- εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀπιστίαν εἰς τὸν συζυγικὸν βίον καὶ δεσμόν, πορνογραφίαν εἰς τὰ περιοδικὰ, ἀγένειαν εἰς τὴν γλῶσσαν, χάος εἰς τὴν μουσικὴν, εὐτέλειαν εἰς τὴν τέχνην. Εἶναι καιρὸς δι' ὅλους τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑψώσουν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, στηριζομένου ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀληθείας."

Η ΛΕΞΙΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Ἡ λέξις "ἠθοποιὸς" ἀποδίδεται εἰς τοὺς "ποι-οῦντας τὰ ἥθη" διὰ παραδειγμάτων. Θεατρικὰ δράματα ἐγράφοντο καὶ ἐπαίζοντο πρὸς διδαχὴν, οὐχὶ πρὸς τέρψιν. Ἡ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ παρατήρησις καὶ διδαχὴ ἐντυποῦται περισσότερον. Μία εἰκὼν -βλεπομένη διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ- εἶναι καλλιτέρα 1000 λέξεων, ἔλεγον οἱ σοφοὶ Κινέζοι.

Αἱ διὰ παραβολῶν καὶ εἰκόνων ὁμιλίας καὶ διδασκαλίας χαράσσονται βαθύτερον εἰς τὴν διάνοιαν. Τὶ παρατηροῦμεν σήμερον εἰς τὰ 99 τοῖς ἑκατὸν τῶν ἔργων τοῦ κινηματογράφου καὶ Τηλεοράσεως; Οἱ ἥρωες μὲ τὰς ἀσέμνους περιβολὰς των καὶ πράξεις των διδάσκουν καὶ διεγείρουν τὰς ὁρμὰς εἰς τὴν ἀνηθικότητα, εἰς τὰς κλοπὰς, τὸν φόνον, τὰ διαζύ-

για, καὶ παντὸς κακουργήματος. Τὸ βλέπει ἡ νεο-
λαία, καὶ τὶ διδάσκεται μὲ ἡθοποιοὺς ὠπλισμέ-
νους ὡς ἄστακοὺς μὲ περίστροφα, καὶ Μπαμ καὶ
Μπούμ σπείροντες θάνατον εἰς τὰς ὁδοὺς; ἐπὶ
τῆς ὁθόνης; Τὸ βλέπει καὶ διδάσκεται ἡ νεολαία
μὲ αὐτὰ; Μὲ συζυγικὰς ἀπιστίας, ἀσέμνους περι-
πτυξεις, καὶ μὲ ἀμφιέσεις καὶ κινήσεις σαρκικῆς
φιληδονίας; Καὶ κατόπιν παραπονούμεθα διὰ τὴν
ἐκτράχυνσιν τῶν τέκνων ἐναντίον τῶν γονέων, κοι-
νωνικῶν νόμων, θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν. Τὰ
κρατηρήρια ἐγέμισαν ἀπὸ ἀνήλικα παιδιὰ, ἀγόρια
καὶ κοράσια κάτω τῶν 19 ἐτῶν ἡλικίας.

Ἡθοποιοὶ οἱ ὅποιοι εἶναι ἥρωες καὶ ἡρωίδες
τῆς ὁθόνης διασπάζουν ἐν τῇ πραγματικότητι -ὄχι
ἐπὶ τῆς ὁθόνης πλέον- συζυγικοὺς δεσμοὺς, κατασ-
τρέφουν οἰκογενείας χωρίζοντες μὲ διαζύγια, καὶ
ἱπανδρεύονται τρεῖς καὶ τετράκις καὶ ἐξάκις, τῇ
συγκαταθέσει καὶ ἀνοχῇ πολιτείας καὶ θρησκείας.
Οἱ ἥρωες καὶ τὰ πρότυπα τῶν νεανίδων καὶ νέων
εἶναι ἄνευ αἰσχύνης ἐν τῇ ζωῇ των, καὶ ἐπὶ τῆς ὁ-
θόνης, προκαλοῦντες μὲ χορὸν καὶ μουσικὴν πανδαι-
μόνιον εἰς τοὺς βλέποντας καὶ ἀκούοντας. Ὅστις
ἔχει ἔστω καὶ μικρὰν γνῶσιν τῆς Γραφῆς θὰ ἐνθυ-
μηθῇ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ περὶ τῆς ἀνηθικότητος
ὅταν θὰ εἶναι ἡ Δευτέρα Αὐτοῦ Παρουσία, παραβάλ-
λων τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε πρὶν τοῦ Κατακλυσμοῦ, ὅπου

πᾶσα σὰρξ εἶχε διαθείρη τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἐνώπιον
τοῦ Κυρίου. ΓΕΝ.ς:11,12, ΜΑΤΘ.κδ:37, ΛΟΥΚ.ιζ:26-
32.

---οοο---

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ
ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ.

Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν μόνον 50 τοῖς ἑκατὸν ἑκ
τῶν ἐνηλίκων ἀνδρῶν ἐκάπνιζον. Τέκνα 20 ἐτῶν καὶ
ἄνω ἡσχύνοντο νὰ ἐκάπνιζον ἔπροσθεν τῶν γονέων
των. Γυναῖκες, ἦτο ἀνήκουστον εἰς τὰ χωρία νὰ ἐ-
κάπνιζον, καὶ εἰς τὰς μεγαλουπόλεις μία τοῖς ἑ-
κατὸν μᾶλλον τοῖς χιλίοις ἐκάπνιζον εἰς ὑψηλοὺς
διεφθαρμένους κύκλους, εἰς οἰκίας, οὐδὲποτε δημο-
σίως, εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ κέντρα. Σήμερον 99 τοῖς
ἑκατὸν ἀγόρια καὶ κοράσια 13-16 ἐτῶν καπνίζουν
μανιωδῶς εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα τοῦ σχολείου
αὐτῶν.

Ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, δι' εἰ-
δικῆς ἐπιτροπῆς ἐπιστημόνων, κατόπιν πολυετοῦς
πείρας καὶ δοκιμῶν, καὶ ἑκατομμυρίων δολλαρίων
ἐξόδων, ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν περὶ τοῦ ὀλεθρίου
τοῦ καπνίσματος. Ἀλλὰ τὸ ἐμπόριον, αἱ ἡμερίδες,
οἱ Ραδιοσταθμοὶ, καὶ ἡ Τηλεόρασις ποῦ ἡ διαφήμι-
σις τοῦ καπνοῦ εἶναι ὁ πρῶτος πελάτης των, κατα-
βάλλουν ἀπεγνωσμένας προσπάθειας νὰ διαψεύσουν
τὰς ἐρεῦνας καὶ ἀποδείξεις τῆς ἐπιτροπῆς. Αἱ δι-
αφημίσεις τοῦ καπνοῦ ἀνέρχονται εἰς δισεκατομύ-

ρια δολλ. κατ' ἔτος, καὶ οἱ καπνοπαραγωγοὶ καὶ οἱ βιομήχανοι καὶ αἱ ἑταιρεῖαι σχεδιάζουν νὰ κατασκευάσουν σιγαρέττα ἀπὸ λαχανικὰ, μαρούλια κ. λ.π. διὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ παχύτατον κέρδος των, ἀδιάφορον τὶ τὸ ἀνώτατον ἱατρικὸν συμβούλιον καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἀπεφάνθη, ἥ τὶ συμβαίνει εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ἔνεκεν τοῦ καπνίσματος.

Ἡ ἀφύσικος, ἡ βλαβερὰ καὶ ἀηδὴς αὕτη συνήθεια τοῦ καπνίσματος εἶναι εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἀπὸ Βασιλέως καὶ ἄρχοντος ἕως χειρωνακτοῦ, ἀπὸ λαϊκοῦ ἕως ἀνωτάτου κληρικοῦ. Ἀλλὰ εἰς καθιερωμένον χριστιανὸν, εἰς ἀκόλουθον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γνωρίσαντα τὴν Παροῦσαν ἀλήθειαν, εἰς Πρεσβυτέρους καὶ διδασκάλους, διδάσκοντας περὶ "ἐγκρατείας, δικαιοσύνης, καθαρότητος, καὶ ἁγιασμοῦ" ὅχι μόνον νὰ δικαιολογοῦν τὸ κάπνισμα, ἀλλὰ νὰ καπνίζουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, τὶ νὰ εἴπωμεν! Κύριε, ἐλέησον τὸν λαὸν Σου. Καὶ τὰ ὠφέλιμα, φαγώσιμα τρόφιμα ὅταν γίνεται κατάχρησις βλάπτει τὸν ὁργανισμὸν τοῦ σώματος, πόσον μᾶλλον δηλητηριώδη στοιχεῖα εἰσερχόμενα διὰ τοῦ καπνίσματος εἰς τὸ αἷμα διὰ τῶν πνευμόνων δηλητηριάζει τὸν ὁργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου;

Τὰ σώματα τῶν καθιερωμένων εἶναι "ναὸς τοῦ Θεοῦ", καὶ ἂν τις φθείρῃ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ-

τον θέλει φθείρη ὁ Θεὸς. "Α.ΚΟΡ.γ:16,ς:19." Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔχομεν συνηθείσει νὰ βλέπωμεν Καθολικοὺς καὶ Διαμαρτυρομένους καὶ Ὁρθοδόξους κληρικοὺς, ἱεροκήρυκας καὶ θεολόγους, ἄλλους μὲ πίπαν, ἄλλους μὲ ποῦρο, ἄλλους μὲ σιγαρέττα εἰς τὸ στόμα αὐτῶν. Ἀλλὰ εἰς καθιερωμένους καὶ δὴ Πρεσβυτέρους τοῦτο εἶναι ἀνήκουστον. Λυπούμεθα ἐκ καρδίας διότι τινὲς ἐν Ἑλλάδι, καὶ δὴ πρεσβύτεροι, ὅχι μόνον δικαιολογοῦν τὸ κάπνισμα ὡς θεραπευτικὸν τῶν νεύρων - νὰ περνοῦν τὰ βάσανα-! ἀλλὰ μετὰ τὴν συνάθροισιν νὰ ἀρχίζουν οἱ περισσότεροι ἄρρενες ἀδελφοὶ νὰ καπνίζουν καὶ νὰ γεμίζῃ ἡ αἴθουσα ἀπὸ καπνὸν. Καὶ κατόπιν νὰ ἐντέλλωνται νὰ κηρύξουν περὶ ἐγκρατείας!!

Ἀλλὰ ἐὰν οἱ Πρεσβύτεροι κάμνουν τοῦτο, τί περιμένει τις ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς, τοὺς νέους; Ποῖον παράδειγμα "ἐγκρατείας, καθαρότητος καὶ ἁγιασμοῦ" δύνανται νὰ διδαχθοῦν, ἐγγίζοντες ὅχι μόνον ἀκάθαρτα ἀλλὰ καὶ δηλητηριώδη κατασκευάσματα ἐμπόρων, καταστρέφοντα τὴν ὑγείαν τοῦ ἀτόμου; Καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ διδάξωμεν τοὺς ἄλλους νὰ εἶναι ἐγκρατεῖς ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀκρατεῖς καὶ εἰς τὸ κάπνισμα ἀκόμη; Ἀλλὰ ὡς ὁ προφήτης λέγει, "Καθὼς ὁ λαὸς οὕτω καὶ ὁ ἱερεὺς." "ΩΣΗΕ δ:9. Καὶ "Ὡς ὁ λαὸς οὕτως ὁ ἱερεὺς, ὡς ὁ θεράπων, οὕτως ὁ Κύριος αὐτοῦ..." ΗΣΑΙΑΣ κδ:2. Ταῦτα γράφονται

μὲ ἀγαθὸν σκοπὸν, ἔνεκεν τοῦ ἐσχάτως ἐγερθέντος πολυκρότου ζητήματος περὶ ὀλεθρίου τοῦ καπνίσματος. Αἱ Η.Π. ἐψήφισαν τὸ ποσὸν τῶν 10 ἑκατομ. δολλ. πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως διδαχθῇ ὁ λαὸς καὶ κατανοήσῃ τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τοῦ καπνοῦ ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΠΙΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προεῖπεν τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν. Ὅλοι ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐξαγιαστικὴ ἐπιρροὴ τῆς ἀληθείας ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ λαοῦ διὰ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐνταλμάτων. Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώνει, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξαγιάζει. "Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, ὁ λόγος σου ὁ Σὸς ἀλήθεια ἐστὶ." ΙΩΑΝΝ. ιζ:17.

"Ἐκπληξίς καὶ φρίκη ἔγεινεν ἐν τῇ γῇ. Οἱ προφῆται προφητεύουσι ψευδῶς, καὶ οἱ ἱερεῖς ὁρσποῶσιν διὰ μέσου αὐτῶν, καὶ ὁ λαὸς μου ἀγαπᾷ οὕτω, καὶ τί θέλετε κάμει εἰς τὸ μετὰ ταῦτα;" ΙΕΡΕΜ. ε: 30,31.

Ὁ Λαὸς ἐξέλεξεν διδασκάλους κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν "γαργαλιζόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας θέλουσιν ἀποστρέφει τὴν ἀκοήν αὐτῶν, εἰς δὲ τοὺς μύθους θέλουσιν ἐκτραπῇ." Β. ΤΙΜ. δ: 3-5. Ὁ ἀπόστολος προεφήτευσεν τὰς ἡμέρας εἰς τὰς ὁποίας ζῶμεν, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος μας

λέγων εἰς B.TIM.γ:1-5.

" Γίγνωσκε δὲ τοῦτο ὅτι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις θέλουσιν ἔλθεῖ καιροὶ κακοί, διότι οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν εἰσθαι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἀσπλαγχνοί, ἀδιάλακτοι, συκοφάνται, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι, ἔχοντες μὲν μορφὴν εὐσεβείας, ἡρνημένοι δὲ τὴν δύναμιν αὐτῆς, καὶ τούτους φευγε."

Καὶ πάλιν, A.TIM. δ:1-3.

" Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς θέλουσιν ἀποστατήσῃ τινὲς ἀπὸ τῆς πίστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καὶ εἰς διδασκαλίας δαιμονίων, διὰ τῆς ὑποκρίσεως δευδολόγων, ἔχόντων τὴν ἑαυτῶν συνειδήσιν κεκαυτηριασμένην, ἐμποδιζόντων τὸν γᾶμον, προσταζόντων ἀποχὴν βρωμάτων, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἔκτισε διὰ νὰ μεταλαμβάνουσιν οἱ πιστοὶ οἱ γνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν."

Ὁ Ἰησοῦς παρέβαλεν καθὼς προείπομεν, τὰς ἡμέρας τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας μὲ τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε τὰς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὅπου, "Πᾶσα σὰρξ εἶχε διαφθείρη τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς." ΓΕΝ. ς:11,12. Διὰ τοῦτο ὁ κατακλυσμὸς. Ὁ Ἰησοῦς λέγει, " Οὕτω θέλει εἰσθαι καὶ ἡ Παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου." MATΘ. κδ:37, ΛΟΥΚ. ιζ: 26-33.

ΤΟ ΑΛΛΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἡ μεγάλη θλίψις ἣτις ἤρχισε μὲ τὸν Πρῶτον

Παγκόσμιον Πόλεμον, καὶ ἐξακολουθεῖ μὲ αὖξουσιν δύναμιν διὰ τοῦ ἀναβρασμοῦ τῶν τεταραγμένων πληθῶν τῆς γῆς, θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς παρούσης σαθρᾶς κοινωνικῆς τάξεως, Πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς, οὐχὶ δι' ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἰδρύσῃ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κοινωνικῆς τάξεως, τὴν ἔνδοξον καὶ ποθητὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ, ἣτις εἶναι ἡ ἐπιθυμία ὅλων τῶν λαῶν, ΑΓΓΑΙΟΣ β:7, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς Αὐτοῦ προσεύχεται ἐπὶ 19 Αἰῶνας. Ἰδοὺ, λέγει, "Κάμνω τὰ πάντα νέα." ΑΠΟΚ. κα:5.

Τὸ ἅλας εἶναι σύβολον καθαρότητος, παραβαλλόμενον μὲ τοὺς μαθητὰς, τοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Ἰησοῦ,

" Σεῖς εἶσθαι τὸ ἅλας τῆς γῆς." εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. MATΘ. ε:13. Ἀλλὰ ὅταν τὸ ἅλας διαφθαρῇ, εἰς τί εἶναι καλόν; Ὁ Ἰησοῦς λέγει ὅτι, "εἰς οὐδὲν πλέον χρησιμεύει, εἰμὴ νὰ ῥιφθῇ ἔξω, καὶ νὰ καταπατῇται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων." MATΘ. ε:13.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀποστόλων τὸ ἅλας ἤρχισε νὰ μολύνεται, ὁ καλὸς σῖτος καὶ ὁ ἀγρὸς ἔγεινεν ἀγρὸς ζιζανίων. Ἐγεινεν "Βαβυλῶν" ἐντεῦθεν ἡ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, "Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου." ΑΠΟΚ. ιη:4. Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, τὸ ἀληθὲς ἅλας τῆς γῆς, ὁ ἀληθεὶς σῖτος, τὰ πρόβατα τοῦ Κυρίου, ἀκού-

ουν τὴν φωνὴν τοῦ "καλοῦ ποιμένος" καὶ ἐξέρχονται ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, τῆς συγχύσεως, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς ἐπιστῇ, καὶ ἤδη πάρεστιν, ἡ Βαβυλὼν θὰ ῥιφθῇ ὡς μυλόπετρα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν θέλει πλεόν εὐρεθῇ. ΑΠΟΚ. ιη:21-24.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Κύριον, διότι "Ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ Ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ Αὐτοῦ ἡτοιμάσεν ἑαυτὴν". ΑΠΟΚ. ιθ:7. Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ Αὐτοῦ ἀκόλουθοι, οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ Ἀρνίον ὅπου ἂν ὑπάγῃ, οἱ ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἕως σήμερον, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκλινον γόνυ εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ δὲν προσεκίνησαν τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, θὰ βασιλεύσωσιν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ χίλια ἔτη, ἀποκαθιστάνοντες ὁλόκληρον τὸ γένος δι' ἀναστάσεως, παλιγγενεσίας, ἀνορθώνοντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἀρχικὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀνθρώπου Ἀδὰμ ὡς ἦτο ἐν τῷ Παραδείσῳ, μὲ τὴν γῆν ὁλόκληρον ἀποκαθισταμένην Παράδεισον κατὰ τὴν ἀρχικὴν βουλήν καὶ πρόνοιαν τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ.

Ἄσματα χαρᾶς καὶ αἴνου θ' ἀνέρχονται ἐκ τοῦ λελυτρωμένου γένους εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις διὰ τῆς θυσίας Αὐτοῦ ἀπελύτρωσε τὸν Ἀδὰμ καὶ ὁλόκληρον τὸ γένος αὐτοῦ. Ὁ χορὸς τοῦ Ἀλληλούϊα θὰ ἀντηχῇ εἰς ὁλόκληρον τὸ σύμπαν, ἐξ ὅλων τῶν χειλέων τῶν ἀνθρώπων, διότι θὰ γνωρίσουν πάντες, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θυσίαν τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ

Υἱοῦ. Εἰς τὸ τέλος τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς Βασιλεί-
ας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ὁ Χρι-
στὸς θὰ παραδώσῃ τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν Θεόν,
"διὰ τὴν εἶναι ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι." A.KOPIN.
ιε: 28.

Ὅποῖον θαυμάσιον καὶ εὐλογητὸν σχέδιον ἔχει
ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ! Καὶ πόσον ἠγάπησεν τὸν
κόσμον ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν!

"Ὡ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως
Θεοῦ! Πόσον ἀνεξερεύνητοι εἶναι αἱ κρίσεις
αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ.
Διότι τίς ἐγνώρισε τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου; ἢ
τίς ἔγεινε σύμβουλος αὐτοῦ; ἢ τίς ἔδωκε
τι πρῶτος εἰς αὐτὸν διὰ τὴν γείνη εἰς αὐτὸν
ἀνταπόδοσις; Ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐ-
τοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι τὰ πάντα, αὐ-
τῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν."

ΡΩΜΑΙΟΥΣ ια:33-36.

